

TURNUL DE VEGHERE

Vesitorul
Împărației lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

—Ezechiel 35:15.

ANUL XXIV BILUNAR No. 24

15 Decembrie 1946

CONȚINUTUL

Sfințire	3
Ziua de 7000 de ani sfințită	4
Sfințirile tipice	4
Realități sfinte	6
Adevărații sfinți	7
Partea îndeplinită de adevăr	7
Credință și spirit	9
Ce este vo'a lui Dumnezeu acum	0
Perfecțiune	11
Lumea originală perfectă	12
„Să prăznuim dar praznicul”	13
O preumbră a Armagedonului	13
„Ținerea sărbătorii acum	15

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU.” ISAIA 43:12

Apare lunar în Editura:
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA
Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117 Adams Street — Brooklyn 1. N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORA, Președinte W. E. VAN AMBURGH, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

(Urmare din pag. 16)

37 Prin urmare, fie ca o adunare de creștini sau ca creștini și martori individuali ai lui Iehova, noi trebuie să ducem o viață curată. Să ne aducem aminte că Christos Isus, când institui cina memorabilă, folosi o pâine nedospită spre a reprezenta biserica Sa, care este trupul Său, zicând: „Luați, mâncați: acesta este trupul Meu”. (Mat. 26:26; 1 Cor. 11:23, 24). Numai prin asemenea păstrare a curăției poate rămășița membrilor trupului lui Christos să aibă o parte în antitipul sărbătorii pâinii nedospite. Starea de nedospire a pâinii simbolizează curăție. Israelii începură să mănânce această pâine când părăsiră usupritoria societate a Egiptului și robia ei față de organizațiunea văzută a lui Satan. Întocmai ca acei Israeliti din vechime, tot așa și poporul consacrat al lui Iehova trebuie acum să fie curat de aluatul acestei lumi. Aluatul ei reprezintă învățăturile ei, obiceiurile ei, stindardele ei, și practicele ei. El reprezintă religie, așa după cum este arătată de către avertismenul lui Isus cu privire la conducătorii cari erau devotații „religiei Evreilor”. El zicea: „Luați seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor”. „Atunci au înțeles ei că nu le zisese să se păzească de aluatul pâinii, ci de învățătura Fariseilor și a Saducheilor”. (Mat. 16:6, 12, *Am. Stan. Ver.*). Fiind o bucată de aluat nedospit sau proaspăt, simbolizează că noi nu trebuie să fim o parte a acestei lumi și să nu avem ceva din ea printre noi. Aluatul acestei lumi nu poate avea parte cu „Mielul lui Dumnezeu”, care ridică păcatul lumii.”

38 Noi nu putem să evităm de a avea legătură sau afaceri materiale cu aceia cari sunt din această lume. A face așa intru totul, am fi obligați să plecăm de pe această planetă. Așa zice apostolul la 1 Corinteni 5:9-11. Dar noi putem veghea să facem ceea ce ne recomandă apostolul, anume, să nu căutăm prietenia și societatea lor, și „să nu avem nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși, este curvar sau lacom de bani sau închinător la idoli sau defăimător sau bețiv sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncăm” (1 Cor. 5:11, *Am. Stan. Ver.*). Noi nu putem evita de a fi în lume, și Isus zicea, în mod pozitiv, că El nu se roagă lui Dumnezeu ca să ia pe urmașii Săi din această lume, înaintea bătăliei Armagedonului. Dar în timp ce suntem în mod forțat în lume, noi putem fi așa după cum Isus era, „să nu fim din lume”. (Ioan 17:14-16). Lumea este în afara organizațiunii teocratice a lui

Iehova. Deși noi punem o mărturie împotriva ei și în mod public prezicem soarta ei așa cum a prezis-o cuvântul lui Dumnezeu, noi lăsăm această lume să alerge și să-și reguleze propria ei organizațiune și afaceri, și să meargă pe calea ei deprăvățată. Aceia cari sunt în organizațiunea lui Dumnezeu, trebuie să se ocupe în mod conștiincios de afacerile lor personale și de interesele organizațiunii lui Iehova. După cum scria apostolul adunării din Corint. „In adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? Nu este datoria noastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu. Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela” (1 Cor. 5:12, 13. *Moj-fatt*; vezi și Deuteronomiul 17:7; 19:19).

39 Prăznuind sărbătoarea, deci, în decursul acestei epoci de după războiu, înseamnă să ne purtăm ca niște servi și martori ai lui Dumnezeu, nepătați de această lume: „nu cu un aluat vechiu (al religiei, fie al evreimii sau al creștinătății), nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu ari-mele curăției (sinceritate, nevinovăție) și adevărului”. (1 Cor. 5:8). Măncarea de pâine dospită era pedepsită cu nimicirea celui ce mânca; de aceea aceia cari sunt în organizațiunea lui Dumnezeu trebuie să evite pângărirea cu aluatul simbolic. Aluatul răutății și vicleniei ar cuprinde nu numai lucrurile pe cari apostolul le numește în mod direct curvie, lăcomie, idolatrie, defăimare beție, hrăpăreală, etc., ci deosemena și amestecul în afacerile acestei lumi moderne, dând sprijin moral sau de altă natură proiectelor ei laudăroase, defăimătoare de Dumnezeu, pentru un guvern mondial al acestei planete și pentru „crearea unei lumi mai bune și mai frumoase” independentă de calea și Impărăția lui Dumnezeu. Sfatul grabnic al lui Isus este ca să fugim la munții Impărăției lui Dumnezeu, la vederea unei astfel de „uriciuni a pustiirii” lumesti. (Mat. 24:15-20).

40 Pâinea nedospită Iehova Dumnezeu o numi „pâinea întristării”. Noi putem fi siguri, deci, că întrucât noi celebrăm această sărbătoare, mâncând această pâine, ținându-ne despărțiți, nepătați și liberi de această lume de după război, și propovăduind adevărul Impărăției, noi vom suferi mare necaz dela Satan și demonii săi, cum și dela organizațiunea sa văzută a politicii, comerțului, militarismului și religiei organizate. Noi nu mai putem opri urmărirea noastră de către acești persecutatori, după cum nici Israelii nu putură opri heardele Egiptene cari erau pe urmele lor. Dar în ciuda întregii acestei pâini a întristării sau necazului pe care o mâncăm, NOI SUNTEM LIBERI de antitipicul Egipt; noi suntem oameni liberi ai lui Iehova prin Christos Isus. Sub conducerea și ocrotirea lor, noi celebrăm sărbătoarea libertății sfinte în timp ce mergem înainte spre Noua Lume a dreptății, cântând laudele lor înalte și invitând popoarele tuturor națiunilor să se înveselească împreună cu noi, și să ni se alătore în marș. Marea Roșie a Armagedonului, nemijlocit înaintea noastră, nu ne va opri. Ea va opri pe urmăritorii noștri cari ne persecută și nici unul dintre ei nu va scăpa dela moarte. Atunci, după ce Armagedonul a trecut, vom câștiga laudele lui Iehova prin Christos Isus, pe vecie, în Noua Lume a libertății absolute a tuturor servilor lui Dumnezeu.

Watchtower din 1 Martie 1946

37 Ca o adunare sau individuali, cum să se păstreze creștinii curați de aluatul simbolic?

38 Este necesar să ieșim din această lume ca să facem aceasta? sau cum este aceasta făcută acum?

39 Ce înseamnă atunci, ținerea acestei sărbători în decursul acestei ere de după războiu?

40 (a) Ce trebuie să suferim cu siguranță în timp, ce mâncăm din antitipica pâine nedospită? (b) În ciuda acestui fapt, care este starea noastră prezentă, și când vom intra în starea de libertate absolută?

S F I N T I R E

„Și Eu insumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr”. — Ioan 17 : 19.

IEHOVA este Atotputernicul Dumnezeu al noii lumi și a dreptății. Adversarul și falsul Său acuzator este Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi.” Iehova este Dumnezeul sfințeniei, ceea ce înseamnă că El este Cel ce cuprinde în Sine însuși, în mod complet, și exprimă tot ce este drept, bun și adevărat. Satan Diavolul, este dumnezeul acestei deșertăciuni prezente, ceea ce înseamnă că el este puternicul nevăzut care este în spatele acestei lumi și a corupției ei.

² Iehova Dumnezeu nu este responsabil pentru această lume, pentru nelegiuirile și asupririle ei. Fiind sfânt, El este în mod absolut despărțit de această lume. După ce permise Diavolului să lucreze în această lume numai atât timp cât este necesar pentru a aduce marea chestiune de discuție la un punct culminant, spre a se decide cine va stăpâni Universul, Atotputernicul Dumnezeu va demonstra sfințenia Sa, întrucât va distruge în întregime această lume și va întemeia vecinica lume nouă a adevărului și dreptății. Făcând astfel El zice: „Îmi voi arăta astfel măreția și sfințenia. Mă voi face cunoscut în ochii multor națiuni; și vor ști că Eu sunt Iehova”. (Ezech. 38:23, *Am. Stan. Ver.*). Atunci toți iubitorii dreptății, cari supraviețuiesc pe pământ, vor aprecia tema serafimului, care zicea: „Sfânt, sfânt, sfânt, este Iehova al oștirilor! Tot pământul este plin de măreția Lui”. (Isa. 6:3, *A. S. V.*; *Apoc. 4:8*). După biruința Sa răsunătoare peste forțele acestei lumi nelegiuite, ei vor cânta: „Cine este ca Tine între dumnezei, Iehova? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă, și făcător de minuni?” „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Rege al veacurilor (*trad. nouă românească*, *Inpărate al neamurilor*). Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate”. (Ex. 15:11; *Apoc. 15:3,4*; *Am. Stan. Ver.*)

³ Oameni religioși de pe pământ și-au permis a-și da titluri ca „Sfințita Sa” și „Sfântul Părinte” și ei pretind ca închinătorii religioși să li se adreseze cu „Sfințita Voastră”. Dar Sfintele Scripturi ale adevărului niciodată nu întrebuintează asemenea titluri cu privire la Iehova Dumnezeu. Capetele religioase, cari se linguesc cu asemenea titluri inspiratoare de respect, nu dau dovadă de vreo reală posedare a sfințeniei. În cuvânt și fapt ei arată că sunt o parte a acestei lumi și simpatizează cu politica, comerțul și religia ei și sunt amestecați în mod nedespărțit cu ea. Ei nu sunt mai sfinți decât această lume veche, și ei nu exercită nici o influență reală față de adevărata sfințenie, nici nu conduce pe cineva la ea.

⁴ Calea spre sfințirea pentru viață în noua lume a dreptății, nu trece pe la preoțimea „creștinătății”, și nici pe la sutele ei de varietăți de sisteme religioase. Ea a dat

greș în întreprinderea ei de a încreștina lumea, și susținerea ei că este încredințată din cer să facă aceasta s'a dovedit a fi falsă. Teama de bomba atomică niciodată nu va împinge toată omenirea într-o convertire în masă spre organizațiunea ei religioasă. Strânsele ei legături cu autoritatea mondială care deține controlul acestei bombe atomice, nu vor impresiona niciodată favorabil pe toți oamenii și să-i facă să vadă vreun avantaj în pocăință și în practicarea de „mai multă religie”. Aceasta poate să ofenseze sensibilitățile religioase ale persecuțitorilor Martorilor lui Iehova, dar Sfintele Scripturi ne spun lămurit cui aparține puterea pentru sfințire, în aceste cuvinte: „Eu sunt Iehova, care vă sfințesc”. (Lev. 20:8; și Ex. 31:13). „Eu Iehova care vă sfințesc, sunt Sfânt”. (Lev. 21:8). Și că aceia cari caută sfințire trebuie să facă un pas pozitiv, este poruncit pe mai departe: „Sfințiți-vă deci, și fiți sfinți; căci Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru”. (Lev. 20:7, 8, *Am. Stan. Ver.*)

⁵ Cum, atunci, are loc această lucrare mutuală de sfințire, și unde duce ea? Într'un număr trecut al *Turnului de Veghere* s'a făcut o examinare a subiectului „Consecrare”. Acum, deoarece sfințirea urmează după consecrarea lui Dumnezeu, și din pricina importanței chestiunii pentru iubitorii dreptății și ai vieții, noi ne vom devota unei cercetări mai de aproape a „sfințirii”.

⁶ Exprimat într'o românească modernă, ce vrea să zică acest termen? Nu este destul să ne zică că el înseamnă actul sau lucrarea de sfințire, sau starea cuiva care este sfințit. Ce înseamnă a sfinți? Iată câteva explicațiuni cu privire la însemnătățile și derivațiunile cuvântului. Nu într'un sens religios, ci în sensul Bibliei, a sfinți înseamnă a face sfânt. El este din cuvântul aflat în Biblia Latină Vulgata, anume, *sanctificare*. Acest verb, în conformitate cu cele două rădăcini latine ale lui, înseamnă „a face sfânt sau sacru”. *Sanctificatio* este substantivul latin care înseamnă „sfințire”. Cu toate acestea, în partea Bibliei numită „Vechiul Testament” cuvintele latine și cuvintele românești sunt traduse din diferite forme ale verbului ebraic *qahdash*. În partea Bibliei numită „Noul Testament”, cuvintele sunt traduse din verbul grecesc *hagiadzein* și din substantivul grecesc *hagiasmós*. În traducerea greacă Septuaginta a Scripturilor Ebraice *hagiadzein* și *hagiasmós* corespund acelor forme diferite ale cuvântului ebraic *qahdash*. În conformitate cu legăturile lui, *qahdash* are o rădăcină care înseamnă „a fi strălucitor, nou, curat”, și deasemenea „a separa, a despărți, a scoate afară”. Cuvântul grecesc corespunzător *hagiadzein* are de rădăcină adjectivul *hagios* care înseamnă „sfânt”, și este format din două cuvinte mai mici cari înseamnă „nu de pe pământ”; adică, nu din această organizațiune pământească, necurată, și de aceea „devotat lui Dumnezeu sus”.

⁷ În termenii cei mai simpli, atunci, „a sfinți” înseamnă „a separa sau a pune la o parte”, adică, pentru serviciul sau întrebuintarea lui Iehova Dumnezeu. Mai

¹ Cum stă Iehova ce Dumnezeu al sfințeniei în nepotrivire cu Satan Diavolul?

² (a) Cum va arăta Iehova în cale din urmă sfințenia Sa? (b) Cu vor întrebători iubitorii dreptății atunci pe deplin și ce vor zice ei?

³ Cum susțin în mod fals conducătorii religioși a fi sfinți?

⁴ (a) Pentru ce calea spre sfințire pentru viață nu duce prin „creștinătate”? — (b) Cine este puterea pentru sfințire? și ce pas trebuie făcut față de El?

⁵ Pentru ce începem aici, în aceste coloane, un studiu al sfințirii?

⁶ (a) În conformitate cu rădăcinile lui latine, ce înseamnă cuvântul „a sfinți”? (b) Cari sunt însemnătățile cuvintelor ebraice și grecești cari sunt traduse „a sfinți”?

⁷ Ce înseamnă, atunci, sfințire? și sunt sfinți „aceia cari sunt izolați în măiestri și pensivitate”?

mult încă, de când Satan Diavolul este „printrul acestei lumi”, punerea la o parte înscamnă separarea de această lume rea prezentă, spre a fi curat și acceptabil lui Iehova Dumnezeu. Dar fie ca să înțelegem lămurit, chiar de aci dela început, că separațiunea de această lume nu înscamnă în niciun caz a fi închis și izolat în vreo mănăstire religioasă sau pension de călugării; pentru că acele instituțiuni foarte religioase nu sunt dela Dumnezeu, ci sunt o parte a acestei lumi. Aceia cari se ascund în mănăstiri și pensione de călugărie, nu urmează exemplul sfânt și instrucțiunile lui Isus, care se amesteca foarte liber printre popor. Călugării și călugărițele duc o viață foarte dură și egoistă, toată concentrată în jurul propriului lor Eu, în ciuda aparenței lor de jertfire de sine. Ei sunt consacrați unui sistem religios sau fel de viață, dar nu sunt consacrați lui Iehova Dumnezeu. Viața pe care o duc ei nu este sfântă în conformitate cu înțelesul Bibliei, și felul vieții lor nu-i sfințește lui Iehova Dumnezeu, ci îi devotează „dumnezeului acestei lumi”. — 2 Cor. 4:3, 4.

ZIUA DE 7.000 DE ANI SFINȚITĂ

8 In ce privește omenirea, primul lucru sfințit fu ziua în care Creatorul nostru încetă lucrările Sale creatoare în legătură cu acest pământ. El a încetat după ce a creat pe omul și pe femeia perfectă, pe cât îi făcu în a șasea zi a creațiunii. „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o (qahdâsh; a consacrat-o), pentru că în ziua aceasta S'a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse”. (Gen. 2:1-3, O trad. amer.). Aceasta nu se referă la ziua de 24 de ore, deoarece nici ziua a șasea în care omenirea și multe animale de uscat fură făcute, nici vreo altă zi precedentă a creațiunii nu fu o zi de 24 de ore, ci fu o lungă perioadă sau epocă de timp, lungă de șapte mii de ani, în conformitate cu măsurătorile Bibliei.

9 Dumnezeu văzu că totul ce făcuse era foarte bine; și astfel El binecuvântă ziua a șaptea. El făcu astfel întrucât hotărîse ca aceasta să fie o zi bună și să aducă binecuvântare sfântului Său nume. Stricta Sa abținere dela lucrare pe mai departa cu privire la pământ a însemnat ziua șaptea ca deosebită: dar El o consacra sau o sfinți, întrucât o rezervă pentru justificarea numelui Său și o justificare a suveranității și supremației Sale universale.

10 Lucifer, „cherubimul uns” nevăzut, pe care Dumnezeu îl așeză peste omenire, fu ținut să păzească această zi de sabbat prin îndeplinirea în mod credincios și ascultător a lucrului pe care Dumnezeu îl încredință cu privire la pământ. Omul și femeia fură deasemenea ținuți să păzească această zi sacră, prin executarea voinții lui Dumnezeu și devenind adversarul și defăimătorul Său, în însărcinarea Sa divină de a umple pământul cu urmașii lor perfecți, să supună pământul și să stăpâncască peste creaturile lui vii. Dar Lucifer deveni un călcător al sabbatului prin faptul că nu s'a odihnit în lucrarea lui Dumnezeu și nu a găsit pace în facerea acesteia, ci a în-

ceput lucrările lui proprii călcându-se împotriva lui Dumnezeu și devenind adversarul și defăimătorul Său, sau Satan Diavolul. Prin mijlocirea minciunii și a ispitei el făcu că Adam și Eva să devină în mod asemănător călcători ai sabbatului prin faptul că nu s'au împărtășit mai mult de odihna lui Dumnezeu de propriile Sale lucrări, ci au început să lucreze în conformitate cu voința și dorința lor.

11 Dumnezeu nu nimici pe călcătorii de sabbat Adam și Eva pentru păcatul lor de călcare și apoi să creeze un om nou și o femeie nouă. A face un nou om perfect și o nouă femeie perfectă ar fi însemnat reluarea lucrării Sale creatoare cu privire la acest pământ, în timp ce ziua de odihna a lui Dumnezeu tocmai începuse și urma să continue încă pentru mii de ani. Astfel Dumnezeu lăsă pe omul păcătos și pe femeia păcătoasă să trăiască, dar le lădu promisiunea că în această zi de odihna a Sa, El va aduce la iveală o Sămânță sfântă prin „femeia” Sa cerească, organizațiunea Sa cerească care va justifica numele și suveranitatea Tatălui Său Iehova, împotriva aceluia Șarpe vechiu, Satan. — Gen. 3:15.

12 Noi suntem foarte aproape de timpul acelei justificări. În această eră atomică toate națiunile, sub conducere demonică, se grăbesc înainte spre marele câmp de bătăie al Armagedonului, unde Iehova Dumnezeu se va sfinți înaintea lor întrucât nimiceste pe toți aceia cari defăimă numele Său și se opun împărăției Sale. Accu biruință Il va sfinți sau Il va înălța ca pe Cel sfânt și ca pe Suveranul Suprem peste întreg universul. Aceasta împreună cu împărăția de o mie de ani a Fiului Său, care o urmează, va împlini rugăciunea pe care Isus ne-a învățat să ne rugăm: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.” (Mat. 6:9, 10, Weymouth). Scopul lui Iehova în sfințirea zilei Sale de odihna de 7.000 de ani, care se sfârșește cu domnia de o mie de ani a Fiului Său, nu va eșua. Sabbatul săptămânal, pe care l-a poruncit El Evreilor să-l sfințească sau să-l păstreze sfânt a arătat dinainte spre acea împlinire în stil mare, care va avea drept urmare justificarea Sa.

SFINȚIRILE TIPICE

13 Iehova a cruțat pe urmașii întâi-născuți Evrei de a pieri împreună cu întâi-născuții Egiptenilor în noaptea primei lor sărbători de Paște. Pentru asemenea eliberare Domnul Dumnezeu porunci următoarea recunoștință din partea Evreilor: „Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi-născut, pe orice întâi-născut dintre copiii lui Israel, atât dintre oameni cât și dintre dobitoace: este al Meu”. (Ex. 13:2). Prin aceasta Iehova puse deoparte pentru Sine pe întâi-născuții Israelitilor, și se cerea dela ei ca să răscumpere pe copiii lor întâi-născuți, înccmai după cum s'a făcut în cazul copilului Isus, întâi-născutul Mariei. — Luca 2:21-24.

14 Mai târziu, în schimbul tuturor întâilor-născuți, cari fură realmente cruțați în Egipt, Iehova alege întreaga seminție a lui Levi ca proprietatea Sa particulară dintre cele douăsprezece seminții ale lui Israel. În acest mod El

8 Ce ore primul lucru sfințit în ce privește omenirea?
 9 In ce mod sfinți Iehova ziua a șaptea?
 10 Cum fură ținuți Lucifer și Adam și Eva să păzească ziua a șaptea, dar cum o păziră ei?

11 In vederea zilei de Sabbat, pentru ce nu nimici Dumnezeu porocrea de păcătoși, ci îi dădu o făgăduință?
 12 Pentru ce, prin urmare, scopul lui Iehova în sfințirea acestei a șaptea zi nu va de graț?
 13 Pentru ce și cum sfinți Iehova pe întâii născuți ai Israelitilor?
 14 Prin ce schimb sfinți Iehova seminția lui Levi?

sfinți pe Leviți sau îi separă pentru întrebuințarea și serviciile Sale speciale: „Iată că am luat pe Leviți din mijlocul copiilor lui Israel, în locul tuturor întâilor-născuți, cari se nasc întâi dintre copiii lui Israel; și Leviții vor fi ai Mei. Căci orice întâi-născut este al Meu; în ziua când am lovit pe toți întâii-născuți din țara Egiptului. Mi-am închinat (sfințit) Mie pe toți întâii-născuți din Israel, arăt din oameni cât și din dobitoace: ei vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul”. — Num. 3:12, 13.

¹⁵ Prin eliberarea Sa a întregii națiuni a lui Israel din Egipt, Domnul Dumnezeu o răscumpără sau o pune deoparte pentru propriile Sale scopuri sfinte. Prin urmare El îi dădu semn distinctiv spre a arăta că ei erau proprietatea Sa specială, zicând: „Să nu care cumva să nu țineți sabbatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc.” (Ex. 31:13). Astfel ei fură deosebiți de toate celelalte națiuni ale pământului și nu urmau să fie considerați ca o parte a acestei lumi care zace sub Satan printul ei. — I Ioan 5:19.

¹⁶ Acum era lucrarea lui Iehova Dumnezeu de a întreprinde această acțiune de separare în legătură cu Israelii: era apoi altă lucrare pentru ei de a se purta în armonie cu voința și acțiunea divină. Deaceia, în textele pe cari le cercetăm acum, găsim repetate îndemnuri îndreptate către Israelii tipici. La Muntele Sinai, trei zile înainte de a le da legea celor zece porunci, „Domnul a zis lui Moise: Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi: căci a treia zi Domnul Se va pogori, în fața întregului popor, pe muntele Sinai. ...Moise s'a pogorit de pe munte la popor: a sfințit poporul, și ei și-au spălat hainele. Și a zis poporului: Fiți gata în trei zile: Să nu vă apropiați de vreo femeie.” (Ex. 19:10-15). Astfel sfințirea poporului consta în curățirea lor proprie, pentruca să aibă conștiințe curate și pentruca mințile lor să poată fi depărate de toate poftele carnale când vor fi văzut arătarea lui Dumnezeu a treia zi.

¹⁷ Asemenea sfințire era o purificare de ceea ce dispăcea în ochii Domnului. Pentru acest motiv cuvântul Ebraic *qahdash* este uneori întrebuințat simplu să însemneze a purifica sau a curăți; după cum este la 2 Samuel 11:4, care zice: „S'a curățit de necurăția ei”. În vederea a ceea ce urma să vie în conformitate cu anunțul dat Israelitelor dinainte, sfințirea era deasemenea o pregătire pentru mărețul eveniment. Deaceia, deasemenea, cuvântul ebraic este uneori întrebuințat să însemne simplu a *pregăti*. De exemplu când Israelii se pânseră că nu aveau carne în pustie, ca să mănânce, Dumnezeu porunci lui Moise să zică murmurătorilor: „Sfințiți-vă pentru mâine, și aveți să mâncați carne.” (Num. 11:13). Tot așa în ziua înainte ce Israelii urmau să treacă râul Iordan prin minunea lui Iehova, Iosua, ca noul comandant văzut al lor, a zis întregului popor: „Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru. (Ios. 3:5). Aceoași poruncă le fu dată după înfrângerea lor în fata cetății Ai din pricina faptei blestemate a egoistului Achan: „Scoală-te, sfințește ponorul! Spune-le: Sfințiți-vă pentru mâine. Căci așa zice Dom-

nul, Dumnezeul lui Israel: În mijlocul tău este un lucru dat spre nimicire, Israele: nu vei putea să îți piept vrășmașilor tăi, până nu veți scoate lucrul dat spre nimicire din mijlocul vostru”. — Ios. 7:13.

¹⁸ La Icel 3:9, 10, națiunile lumesti sunt provocate și invitate să înceapă ceea ce ele pot să numească un „războiu sfânt” împotriva Martorilor lui Dumnezeu. În aceste cuvinte: „Vestii aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiului: (nota marginală: Sfinșiți războiul). Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie toți oamenii de războiu! Fiacele plugurilor voastre prefaceți-le în săbii, și cesoarele în sulite! (ca pregătire).” Ieremia 6:4 și 51:27, 28 deasemenea poruncește: „Pregătiți războiul împotriva ei”. „Înălțați un steag peste pământ! Sunați din trâmbiță printre neamuri! Pregătiți neamurile împotriva lui... Pregătiți împotriva lor pe neamuri, pe împărați...” (Deasemenea și Mica 3:5). Din asemenea întrebuințare a cuvântului este clar că a *sfinși* într'un sens sfânt, înseamnă deasemenea a se stabili și echipa cineva spre a face lucrarea pe care voia lui Dumnezeu ne-o încredințează.

¹⁹ Faptul că sfințirea Israelitelor a însemnat separarea de lume și curățirea de practicile ei, este arătat în Leviticul, capitolul unsprezece. Acolo, după ce li se interzice o lungă listă de lucruri necurate spre a fi mâncate, Iehova le-a explicat motivul zicând: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru: voi să vă sfințiți, și fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt: să nu vă faceți necurați prin toate aceste târtoare cari se târăsc pe pământ. Căci Eu sunt Domnul, care v'am scos din țara Egiptului, ca să fiu Dumnezeuul vostru, și să fiți sfinți: căci Eu sunt sfânt.” (Lev. 11:44, 45). Totașa, după ce-i avertiză împotriva idolatriei, spiritismului și religiei națiunilor lumesti, Iehova adăugă: „Voi să vă sfințiți, și să fiți sfinți, căci Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru.” (Lev. 20:7). Asemenea lucrare de curățire personală, era pentru ei calea ca să coopereze cu Dumnezeu în sfințirea Sa ca popor al Său.

²⁰ Încă o ilustrație tipică a întrebuințării cuvântului care arată acțiunea tacită între Dumnezeu și servii Săi ascultători. Aceasta este în legătură cu preoții aleși în mod special din Israel. Înainte de inaugurarea legământului legii mozaic la muntele Sinai, erau numiți anumiți oameni ca să activeze ca preoți jertfitori printre Israelii. Oricine erau aceștia, dacă erau copii fizicării familiei sau nu, rămâne nedescoperit; dar legăturile lor cu Egiptul păgân de abia cu trei luni de zile înainte îi pusese fără îndoială într-o situație necurată înaintea Domnului Dumnezeu. Astfel El zise lui Moise: „Preoții cari se apropie de Domnul, să se sfințească și ei, ca nu cumva să-i lovească Domnul cu moartea”. „Moise a zis Domnului: Poporul nu va putea să se suie pe muntele Sinai, căci ne-ai oprit cu tot dinadinsul, zicând: Hotărăște anumite margini în jurul muntelui și sfințește-l”. (Ex. 19:22, 23). Păgânii ar numi un asemenea munte *tabu*! (oprit de a fi atins). Dar lui Iehova Dumnezeu acesta era pus deoparte cu acea ocaziune ca sfânt, spre a nu fi atins sau călcat în picioare de către aceia pe cari Dumnezeu nu-i îngăduie. Acest loc, aproape de același munte, unde odinioară apăruse îngerul lui Iehova în rugul arzător, fu declarat sfânt, astfel încât lui Moise i se porunci să-și scoată încălțăminte. Acum întregul munte fu însemnat ca sfânt cu această ocaziune, când Dumnezeu se arată pe

¹⁵ Cum sfinți Iehova întreaga națiune a lui Israel, și ca semn la dădu El despru aceasta?

¹⁶ Ce acțiune trebuia Israelii să ia pentru că Dumnezeu îi sfinți, și cum făcuseră o aceasta după sosirea lor la Sinai?

¹⁷ Ce alte două însemnătăți în cuvântul ebraic *qahdash* în afară de „a sfinși”?

¹⁸ Cum își era arătată însemnătatea sfințirii în legătura cu hrana și practicile religioase ale națiunilor?

²⁰ Cum era arătată la Sinai acțiunea mutuală între Dumnezeu și servii Săi cu privire la preoții originali ai Israelitelor?

vârful muntelui spre a da lui Moise legea divină și spre a inaugura legământul Său al legii cu Israelii. — Ex. 3:5; Fapte 7:33.

²¹ Acum, prin această lege a legământului Său, Iehova Dumnezeu numi în mod special cine să fie preoții Săi primiți de acum înainte printre Israelii. În cercetarea acestui fapt, să avem în vedere că Dumnezeu sfințise deja pentru Sine întreaga națiune intrucât a eliberat-o din Egipt; și că întreaga națiune era consacrată Lui prin învoiala ei exprimată, să țină seamă de legea Sa și să păzească legământul Său; și că întâii-născuții ai lui Israel erau deasemenea sfințiți Lui. Dar acum, sub legământul legii, Iehova urmărea să-și pună deoparte o singură familie din Israel, ca să servească ca preoți jertfitori ai Săi, anume, Aaron și fiii săi, precum și urmașii lor în linie bărbătească. Deaceia Iehova vorbi despre aceasta ca despre sfințirea lor: „Apropie de tine pe fratele tău Aaron și pe fiii săi, și i-ai dintre copiii lui Israel și pune-i deoparte în slujba Mea ca preoți: pe Aaron și pe fiii lui Aaron: Nabab, Abihu, Eleazar și Itamar. Fratelui tău Aaron, să-i faci haine sfinte... ca să fie sfințit *qahdash* (consacrat, alte trad.), și să-Mi împlinească slujba de preot. Fiilor lui Aaron să le faci tunici... Să îmbraci cu ele pe fratele tău Aaron, și pe fiii lui împreună cu el. Să-i ungi, să-i închini (*mahléh*) în slujbă, să-i sfințești (*qahdash*), și-Mi vor sluji ca preoți”. — Ex. 28:1—3, 40, 41.

²² Ei au fost atunci consacrați sau sfințiți cu jertfe potrivite într-o serie de fapte simbolice: „Iată ce vei face pentruca să-i sfințești și să-Mi împlinească slujba de preoți. Ia un vițel și doi berbeci fără cusur și pâine nedospită... ca să fie închinați în slujbă și sfințiți (*qahdash*); nimeni altul să nu mănânce din ele (nici chiar un Levit), căci este un lucru sfânt.” (Ex. 29:1, 2, 33). Această procedură tipică închipui sau preumbri adevărata sfințire, a Marelui Preot vecinic al lui Iehova, Christos Isus, și deasemenea a preoților Săi împreună cu El sau a subpreoților, anume, aceia cari urmează pe urmele lui Christos și pe cari Dumnezeu îi unge spre a fi membri ai trupului lui Christos. Acestor creștini le este scris: „De aceea, frați sfinți, cari aveți parte de chemarea cerească, așintiți-vă privirile la Apostolul și Marelui Preot al mărturisirii noastre... Dar Christos este credincios ca Fiul, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă pustrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm.” — Evrei 3:1, 6. *Moffatt*.

REALITĂȚI SFINTE

²³ Toate lucrurile premergătoare în legătură cu legea mozaică erau tipuri și umbre ale realităților viitoare de un ordin mai înalt. O asemenea lege, împreună cu preoțimea ei tipică de oameni imperfecti și jertfele ei mai prejos decât oamenii, nu putea să aducă stări perfecte și libertate reală de păcat. Deaceia apostolul Pavel scris: „În adevăr, legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin acleași jertfe, cari se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n'ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind

curățiți odată, n'ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? Dar Christos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, chiar în cer, care nu este făcut de mâini omenești, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat odată pentru totdeauna, în Locul-prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică”.

²⁴ Apoi, folosind cuvântul a *sfinți* în sensul de a purifica sau a curăți de păcat înainte lui Dumnezeu, apostolul continuă: „Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei înținați, îi sfințește într-un mod simbolic și le aduce curățirea trupului, (Israeliiilor), cu cât mai mult sângele lui Christos, care, prin spiritul cel vecinic, S'a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10:1, 2; 9:11-14). Sângele acelor jertfe de animale din vechime nu putea sfinți în realitate, deoarece ei nu putea spăla într-adevăr păcatul omenii împotriva lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu porunci ca asemenea viței, berbeci și țapi să fie jertfiți după legea mozaică deoarece toate acestea erau un tip sau iconă profetică a lui Christos Isus, care prezentă valoarea unei jertfe umane perfecte chiar în cer lui Iehova Dumnezeu.

²⁵ „Sângele lui Christos” înseamnă valoarea vieții Sale umane perfecte; și acesta este acela care spală vina de păcat a celui ce crede în El. Deaceia acesta sfințește într-adevăr și duce la curățirea trupului celui credincios. Deaceia, deasemenea, Dumnezeu îndreptățește pe un astfel de credincios de păcatele sale și-i dă o stare curată în carne. Dumnezeu îl face prin aceasta în stare să fie jertfit împreună cu Christos Isus ca unul din subpreoții Săi, după cum este scris unora ca aceștia: „Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu”. (Rom. 5:9). Înainte de aceasta el avusese o cunoștință despre săvârșirea „faptelor moarte” sau a faptelor cari sunt condamnate la moarte. Dar acum, prin sângele lui Christos, el era îndreptățit de păcat și sfințit sau pus deoparte pentru serviciul viului Dumnezeu.

²⁶ Acesta este acum privilegiul astfel de îndreptățiți ca să servească ca subpreoți sub Christos Isus, Preotul Șef, și să aducă jertfe spre lauda lui Dumnezeu intrucât activează ca mărtorii Săi și vestitori împărăției Sale. Ei trebuie să urmeze pe urmele lui Christos și să sufere ocările acestei lumi și să le rabde întocmai după cum le-a răbdat Christos. Cu privire la aceste privilegii, pe cari sângele sfințitor al lui Christos le deschide pentru ei, este scris: „În adevăr (sub legea mozaică), trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, „sunt arse de tot afară din tabără”. Deaceia și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui. Căci noi nu avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei-viitoare (Ierusalimul cerească). Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor cari mărturisesc numele Lui”. — Evrei 13:11-15.

²¹ (a) Cine era astfel sfințit, în ce privește pe Israel, după cum noi deja am văzut? (b) Cum sfinți Dumnezeu, atunci, în mod special cartea bărbătească a familiei lui Aaron?

²² Prin ce procedură fură ei atunci sfințiți? și ce preumbrește aceasta?

²³ Ce, atunci, erau lucrurile legii Mozaice? și ce dovedește că ele nu erau cu nimic mai mult decât acestea?

²⁴ În ce măsură sfințitor acelor jertfe ale legii mozaice? și pentru ce atunci le porunci Dumnezeu să fie jertfite?

²⁵ Cum este cineva sfințit prin sângele lui Christos?

²⁶ Cum sunt privilegiați să servească acum cei sfințiți, și ce să rabde?

²⁷ Sângele lui Christos care sfințește, este prin urmare ceva ce trebuie să fie apreciat în mod continuu ca cel mai prețios și mai rar lucru, mai ales deoarece prin el cel ce crede poate veni în mod regulat la Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele sale spre a-i fi spălate curat și iertate. „Sângele lui Isus Christos. Fiul său, ne curățește de orice păcat”. (1 Ioan 1:7). Dacă un oarecare asemenea credincios ar pierde credința și ar lepăda pe acest Fiul al lui Dumnezeu trăgându-i puterea de sfințire a sângelui Său, atunci un asemenea necredincios nu mai are altă jertfă pentru acoperirea păcatelor sale. Nimic altceva nu-l așteaptă decât nimicirea, pedeapsa acelorora cari se răzconă cu voia împotriva lui Dumnezeu. „Cine a călcat legea lui Moise, este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului (sângele lui Christos, care întărește noul legământ al lui Dumnezeu), cu care a fost sfințit, și va batjocuri pe spiritul harului?” Harul și mila Marelui Spirit Iehova încetează față de asemenea păcătos cu voia, și răzburarea divină, care este împotriva tuturor acelorora cari se întorc la Diavolul, îl va pedepsi cu nimicire vecinică. — Evrei 10:26-30.

ADEVĂRAȚII SFINȚI

²⁸ Toți cei credincioși, cari sunt sfințiți prin „sângele legământului”, sunt „sfinți” lui Dumnezeu, pentru că termenul *sfânt* înseamnă *cel sfințit*. Numai Dumnezeu poate să facă sfinți, deoarece El sfințește și El face aceasta prin sau în Christos Isus. Aceasta înseamnă că numai Dumnezeu poate curăți o creatură de păcat și să o despărțească de lume precum și să o pună deoparte pentru facerea dreptelor lucrări ale împărăției lui Dumnezeu. Este o înșelătorie nelegitimă din partea unor capete religioase a susține, a așeza printre fericiți și a pune în numărul sfinților persoane religioase moarte și a hotări ca cineva să se închine și să se roage la acestea. Religioniștii cari dau astfel de „sfinți” religioși morți orice fel de închinare și se roagă la ei pentru a mijloci la Christos, sunt greu înșelați și nu câștigă altceva nimic decât desaprobarrea lui Iehova Dumnezeu și a Christosului Său. Adevărații sfinți sau cei sfințiți constituie „biserica lui Dumnezeu”, biserică al cărei Cap este Christos Isus; și apostolul Pavel nu trecea în rândul sfinților pe oarecari sfinți când scrise fraților săi creștini cari trăiau în Grecia și zise: „Către biserică lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Christos Isus, chemați să fie sfinți, și către toți cei ce cheamă în vreun loc numele lui Isus Christos, Domnul lor și al nostru: Har și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Isus Christos!” — 1 Cor. 1:2, 3.

²⁹ Cu privire la partea pe care Isus Christos o împlinește în sfințirea acelorora „chemați să fie sfinți”, citim: la Evrei 10:5-14: „Deaceia când (Isus) intră în lume, El zice: *Tu nu ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n'ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.*” Pentru ce nu? Deoarece acele jertfe de animale, aduse sub legea lui Moise, nu aveau destulă valoare și putere să ridice păcatele omenești și să curățească pe

păcătoși. Ce zise Isus apoi lui Dumnezeu? „Atunci am zis: *Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!*” Să se observe acum însemnarea apostolului Pavel cu privire la cuvintele și faptele lui Isus, anume: „După ce a zis întâi: *Tu n'ai voit și n'ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat, (lucruri aduse toate după lege), apoi zice: Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.* Ei desființează astfel pe cele dintâi, (lucrurile de altădată ale legământului legii), ca să pună în loc pe a doua (lucrurile perfecte ale legământului nou). Prin această voie (a lui Dumnezeu ca indeplinire de către Christos Isus) am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna”. Jertfa umană a lui Christos fiind o răscumpărare perfectă și producând rezultate perfecte, nu era nevoie să fie adusă mai mult decât odată.

³⁰ După aceea, arătând deosebirea dintre marele preot al lui Israel cu jertfele sale repetate și Marelui Preot „Omni Christos Isus”, care aduse o singură jertfă, apostolul zice apoi: „Și, pe când orice preot (Evreu) face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, cari niciodată nu pot șterge păcatele, El (Christos Isus), dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrășmașii Lui să-l fie făcuți așternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiti pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” Deaceia, întrucât Christos Isus a săvârșit o sfințire de păcat durabilă pentru cei ce cred, nu era nevoie ca El să stea aici jos pe pământ ca să repete jertfa Sa, ci putea să se suie în cer și să prezinte valoarea jertfei Sale umane acolo.

³¹ Mai mult încă, deoarece jertfa Sa de altă dată aduce îndreptățire de păcat perfectă celor credincioși cari se consacrează lui Dumnezeu, nu era necesar pentru Isus, în decursul celor nouăsprezece veacuri trecute, să vină de mai multe ori din cer, pentru ca să se aducă pe Sine ca jertfă de mai multe ori, așa după cum se susține în învățătura despre așa-numita „jertfă liturgică” Romano-Catolică. Isus putea să șadă în cer de-a dreapta Tatălui Său și să aștepte până la timpul hotărât al Tatălui Său spre a pune pe dușmani așternut sub picioarele Sale regale. Acel timp hotărât veni în anul 1914, când „timourile năgânilor” se sfârșiră. Atunci Iehova puse pe Preotul Său regal pe tron și-L autoriză să lupte „războiul în cer” și să arunce pe Satan și pe demonii săi din cer ios pe acest pământ. Iehova zice: „Cerul, este tronul Meu, și pământul așternutul picioarelor Mele.” (Isa. 66:1). Și deoarece Christos Isus șade pe tron de-a dreapta lui Iehova, atunci pământul devine deasemenea așternut al picioarelor lui Christos, adică locul unde sunt acum toți dușmanii Săi, așteptând nimicirea în Armageddon. — Vezi Psalm 110:1-6.

PARTEA INDEFINITĂ DE ADEVĂR

³² Cu nouăsprezece secole înainte Isus veni jos din cer pe pământ și deveni om pentru ca să pună mărturie

²⁷ Cum se deosebi Isus de marile preot Evreu? și pentru ce putea El deci să părăsească pământul și să se suie în cer?

²⁸ Pentru ce putea Christos Isus ca Marelui Preot să stea de-a dreapta lui Dumnezeu așteptând ca dușmanii Săi să fie aruncați jos? și când avu loc această întâmplare mai din urmă?

²⁹ Cum sfințise Iehova Dumnezeu pe Christos Isus? și pentru ce nu ara hulitor de Dumnezeu pentru Isus ca să vorbească dintr-o Sine însuși ca Fiul lui Dumnezeu?

²⁷ Pentru ce trebuie apreciat acea sânge o sfințire? și care din cele două de prețios? și ce se întâmplă cu cineva care pierde aprecierea lui?

²⁸ Cine sunt adevărații sfinți? și cum se adresează apostolul Pavel acelorora din Corint?

²⁹ Cum arată Pavel, la Evrei 10:5-10, partea pe care o îndeplinește Isus în sfințirea acelorora „chemați să fie sfinți”?

despre adevăr cu privire la Iehova și împărăția Sa. Isus era agentul sau servul lui Dumnezeu spre a face de cunoscut omenirii harul sau favoarea lui Dumnezeu. „Fiindcă legea a fost dată prin Moise, iar harul și adevărul au venit prin Isus Christos.” (Ioan 1:17). Dintre toate miradele de creaturi sfinte în organizațiunea universală cerească a lui Iehova, El alese și puse deoparte pe singurul Său Fiu născut spre a fi trimis pe acest pământ, să trăiască și să moară pentru adevăr întru justificarea numelui Tatălui Său. Deaceia este cu drept spus că Iehova sfinți pe Fiul său pentru acest serviciu sfânt. Christos Isus era una sau în unitate cu Tatăl Său în acest serviciu, și El niciodată nu a rupt asemenea unire cu El prin vreo răscoală chiar sub persecuțiune, ocară și când a murit pe lemn. Evreii religioși doreau să omoare cu pietre pe Isus pentru că zicea: „Eu și Tatăl Meu suntem una.” Isus Se referi la cuvântul lui Dumnezeu în Psalmul 82, cuvânt care era îndreptat împotriva oamenilor puternici... răpănit. Care arăta că ei nu erau sfințiți pentru că ei întrebuișară rău puterea și influența lor. „Isus le răspunse: Nu este scris în legea voastră (la Psalmul 82), Eu am zis: Sunteți dumnezei? Dacă legea a numit dumnezei, pe aceia, cărora le-a vorbit cuvântul lui Dumnezeu — și Scriptura nu poate fi desființată. — cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M'a sfințit și M'a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu?” — Ioan 10:30-36.

Isus arată astfel că sfințirea începe cu Iehova Dumnezeu Tatăl, care puse deoparte pe singurul Său Fiu născut pentru misiunea specială pe acest pământ și care înarmă prin urmare pe Fiul Său cu cuvântul adevărului, spre a-l face de cunoscut omenirii.

Nici o sfințire de creaturi omenești nu poate avea loc fără adevăr, și adevărul care are asemenea putere de sfințire, este în cuvântul scris al lui Dumnezeu. Pe vremea lui Isus Sfintele Scripturi cuprindeau numai cărțile Bibliei dela Genesa până la Maleachi, cele mai multe scrise în evreiește și o mică parte în chaldeiană și siriană. Adevărul pe care Christos Isus îl învăța fu lăsat mai târziu să fie scris, mai ales în grecește, în noile Scripturi dela Matei până la Apocalipsa (Descoperirea), și scrise de către apostolii Săi și însoțitorii lor. În cea din urmă rugăciune împreună cu apostolii Săi, Isus zise lui Dumnezeu: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cei rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Cum M'ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu însuși Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.” — Ioan 17:15-19.

Isus rugă pe Dumnezeu pentru că sfințirea să se facă prin puterea adevărului Său. Aceasta înseamnă că Dumnezeu va curăți mințile și viețile lor de erorile și practicile religioase. El îi va despărți de lume și-i va pregăti și echipa din ce în ce mai mult pentru serviciul Său. Toate acestea Dumnezeu le va face prin adevăr. Adevărul dă pe față minciunile și erorile acestei lumi și ale religiei ei, și dă pe față lumea ca fiind organizațiunea Diavolului de care noi trebuie să ne păstrăm neîntinați dacă voim să ne închinăm și să servim adevăratului Dumnezeu.

Pentru că acei apostoli și toți urmașii urmelor Sale să poată fi astfel sfințiți prin adevăr, Isus zise că El s'a sfințit pe Sine. Aceasta era partea personală a lui Isus în cauză, în conlucrare cu Dumnezeu, Tatăl Său. Isus se sfinți astfel pe Sine intrucât răspunse la chemarea lui Dumnezeu și S'a păstrat pe Sine nepătat de această lume și separat de vreo împărtășire, cu păcătoșii. El se puse astfel pe Sine deoparte spre a fi un canal sau Sol curat prin care Dumnezeu să poată trimite adevărul trebuincios ucenicilor Săi. El studie, se rugă, se pregăti și se apucă să propovăduiască adevărul și nimic altceva decât tot adevărul cu privire la Iehova Dumnezeu și împărăția Sa. Isus deasemenea le dădu un exemplu credincios despre ceea ce înseamnă a fi sfințit lui Dumnezeu și astfel atât exemplul Său cât și cuvântul Său le-au ajutat în această privință. Din cauza acestei părți importante și de neînălțurat pe care Christos Isus o împlinește în lucrare pentru noi, și deoarece ea este dela Dumnezeu dela care vin toate acestea, creștinii sfințiți, citesc, în 1 Corinteni 1:30, 31: „Și voi, prin El, sunteți în Christos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprăhănit, sfințire și răscumpărare, pentru că, după cum este scris: Cine se laudă, să se laude în Domnul”.

În virtutea acestei părți conlucrătoare, pe care Dumnezeu, Tatăl, o încredință Fiului Său, Christos Isus este cel ce sfințește sub conducerea lui Dumnezeu. Aceia pe cari Isus îi sfințește prin sângele Său al jertfei Sale și prin propovăduirea adevărului, Dumnezeu îi primește ca fii ai Săi. În acest fel devin ei frații Fiului principal al lui Dumnezeu, Christos Isus. Ca dovadă că aceștia sunt toți fii ai lui Dumnezeu, chemați la gloria cerească în Împărăția lui Dumnezeu, apostolul zice despre Isus: Căpetenia mântuirii noastre: „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr'unul (Dumnezeu, Tatăl). De aceea Lui (Isus) nu-I este rușine să-i numească frați, când zice: Voi vesti numele Tău (Iehova) fraților Mei: Iți voi cânta lauda în mijlocul adunării”. (Evrei 2:11, 12). Și, deoarece cuvântul plin de har al lui Dumnezeu este de lipsă ca să-i zidească și să-i păstreze curați de lume și în așteptarea primirii moștenirii Împărăției, apostolul zice în cuvintele sale de despărțire către frații lui Christos: Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.” — Fapte 20:32.

Este de lipsă nu numai să credem în acest cuvânt pentru că să păstrăm aprinsă nădejdea noastră, ci și să propovăduim și să declarăm altora cuvântul și să le facem de cunoscut singura speranță pentru viață și mântuire. Dacă noi facem aceasta, nu ne vom lăsa înspăimântați de oameni cari ne amenință cu suferințe, ci inimile noastre trebuie să iubească pe Dumnezeu și Christosul Său și numai de aceștia trebuie să se teamă. Noi trebuie să punem inimile noastre deoparte și să le privim ca sfinte lui Iehova Dumnezeu și Christos Isus și apoi să ascultăm de Ei și să facem de cunoscut laudele lor, neținând seamă de suferințele pe cari această cale ni le aduce. Să cităm pe apostolul Petru: „Cei sfințiți în ini-

30 Cum s'a sfințit Isus pentru ei? și ce făcu El pentru ei prin Dumnezeu?

31 (a) Cum ostro Isus cel ce sfințește, și de cine sfințește El? (b) Cui sunt încredințați pentru zidirea sufletească?

32 Pe cine trebuie să sfințim noi în inimile noastre ca pe un spăritor a nostru împotriva temeri? și cum?

33 Cum arăta Isus că sfințirea vine dela Dumnezeu?

34 Fără ce nume nu poate avea loc nici o sfințire, în conformitate cu rugăciunea lui Isus din Ioan 17? și unde urmează să fie găsit acesta?

35 Cum sfințește Dumnezeu prin adevărul cuvântului Său?

mile voastre pe Christos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă (de Dumnezeu)". Sau, în conformitate cu alte traduceri: „Dar sfințiți pe Domnul Dumnezeu în inimile voastre: și fiți gata totdeauna să dați un răspuns fiecărui om care vă întreabă...” — 1 Petru 3:15; *Am. Stan. Ver.*

CREDINȚA ȘI SPIRIT

¹⁸ O însușire, pe care fiecare, care dorește să fie sfânt, trebuie să o aibă și să o practice, este credința. Baza credinței este, fără îndoială, cunoștința; iar cunoștința trebuie să fie aceea din cuvântul lui Dumnezeu, după cum este scris: „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin cuvântul lui Christos.” (Rom. 10:17). Nu destui Evrei ascultor și crezură în cuvântul lui Dumnezeu așa după cum fu raportat și propovăduit de Isus spre a constitui clasa Împărăției, deoarece numai o înmășită — Evreii, națiunii fu sfințită. Pentruca, apoi, unii dintre ne-Evrei sau Păgâni să devină membrii ai „națiunii sfinte” a lui Dumnezeu, era de lipsă pentru ei ca să li se facă o dare de seamă despre împărăția lui Dumnezeu și despre ocaziunea de a intra în acea împărăție, și apoi ei trebuiau să dovedească credință în cuvântul lui Dumnezeu făcut de cunoscut astfel lor. Numai pe această cale puteau ei să înceapă să se deosebească pentru Împărăție și pentru serviciile ei.

¹⁹ Printre aceia trimiși spre a lăsa pe Păgâni să audă și să practice credință, era apostolul Pavel. Făcând să reiasă cât de important este a lumina pe Păgâni din cuvântul lui Dumnezeu, pentruca ei să arate credință și să se consacre pe ei înșiși lui Dumnezeu, Christos Isus zise lui Pavel ca un slujitor al Evangheliei: „Neamurile, la cari te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă dela întunecare la lumină, și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți.” (Fapte 26:17, 18). Efectul luminii strălucitoare din cuvântul lui Dumnezeu era ca să despărtească pe Păgânii cari credeau de organizațiunea întunecoasă stăpânită de Satan, și să-i ducă la Iehova Dumnezeu. După aceea, spre a-i face bine primiți Lui, credința lor în sângele lui Christos a făcut ca ei să fie purificați și curățiți de păcate prin iertarea lui Dumnezeu față de ei. Ei deveniră o parte a bisericii care este sfințită prin jertfirea trupului lui Christos odată pentru totdeauna. Pentruca sfințirea să poată continua ei trebuiau să-și păstreze credința în Dumnezeu și Christos și în cuvântul divin.

²⁰ O altă însușire în procedura de sfințire, dar una pe care creștinul nu o poate procura, este spiritul, adică forța activă a lui Dumnezeu, pe care El îl dă prin Isus Christos. Deoarece acesta vine dela Dumnezeu și deoarece el lucrează pentru dreptate, curăție și neprăhănit, el este numit „spiritul sfințeniei”. Acel spirit sau forță activă pentru sfințenie fu vărsat asupra lui Isus după botezul Său în râul Iordan. Acel spirit era deasemenea forța activă care sculă pe Christos Isus dintre morți.

²¹ Co însușire trebuie să aibă cel ce dorește să fie sfințit? și ce trebuie să fie bazată această însușire?

²² (a) Cum a acceptat Isus această înștinare la Pavel? (b) În ce mod este sfințit cel ce crede prin credință în Isus Christos?

²³ Co altă însușire, neprocurată de creștini, e de lipsă pentru sfințire? și cum era declarat Isus a fi Fiul lui Dumnezeu în conformitate cu această însușire?

Astfel El fu hotărât sau declarat spre a fi Fiul aprobat și uns al lui Dumnezeu. ²⁴ În ce privește spiritul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților”. (Rom. 1:4). Puterea lui Isus ca Fiul lui Dumnezeu era din căruia spiritului cu care El era uns. (Fapte 10:38). Această Il îmboldi în serviciul lui Dumnezeu până la moarte: ²⁵ de jertfă și atunci, a treia zi, ea Il învie în mod minunat dintre morți, la viață nemuritoare și nesupusă stricăciunii. Acel spirit Il puse deoparte pentru Împărăția lui Dumnezeu și pentru lucrarea de răscumpărare ca Mare Preot al lui Iehova.

²⁶ Pe vremea celor doisprezece apostoli ai lui Christos, diferite daruri minunate ale spiritului sfânt au fost date numai în prezența acestor apostoli sau prin punerea mâinilor peste capetele credincioșilor botezați. Acest spirit sfânt, împreună cu darurile lui de diferite feluri, activa ca o forță în viețile credincioșilor și activa deasemenea împotriva satelului acestei lumi. Referindu-se la puterea de sfințire a acestui spirit sfânt care este dela Dumnezeu prin Christos, apostolul Pavel zicea cu privire la lucrarea sa printre păgâni: „Ca să fiu slujitorul lui Isus Christos printre neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentruca neamurile să-l fie o jertfă bine primită, sfințită de spiritul sfânt”. (1 Cor. 15:16). Dacă ei nu primeau acest spirit și nu erau năruși de el la o nădejde cerească ca copii spirituali ai lui Dumnezeu, și dacă acesta nu lucrea în viețile lor împotriva cu puterea acestei lumi, sfințirea lor lui Dumnezeu și împărăției Sale, nu putea merge înainte cu succes. Spiritul trebuie să-i deosebească ca sfinți pentru Dumnezeu.

²⁷ Prin vărsarea spiritului peste aceia pe cari El îi primește și-i chiamă la împărăția cercască, Dumnezeu arată că El i-a ales și pus deoparte ca moștenitori ai împărăției Sale împreună cu Christos Isus. Asemenea soartă își avea începutul ei în credința lor în adevăr. Aceia cari nu cred adevărul sunt condamnați, și prin urmare Dumnezeu permite estăzi să treacă printr-o mare dezamăgire. Din cauza deosebirei dintre soarta acestora și soarta credincioșilor sfințiți acum prin spiritul lui Dumnezeu, apostolul zice: „Noi însă, fraților prea iubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci dela început Dumnezeu v'a ales pentru mântuire, în sfințirea spiritului și credința adevărului. Iată la ce v'a chemat El, prin Evanghelia noastră ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Christos.” (2 Tes. 2:13, 14).

CE ESTE VOIA LUI DUMNEZEU ACUM

²⁸ Pentru creștini astăzi, când împărăția lui Dumnezeu este la ușă și când sfârșitul acestei lumi înfruntă națiunile cari sunt adunate pentru nimicire în Armaghedon, voia lui Dumnezeu cu privire la ei trebuie să fie cu totul clară. Religia organizată, prin legăturile ei de prietenie și unice cu această lume, săvârșește adulter sau curvie spirituală. Ea este necurată, murdară, și nefântă în ochii lui Dumnezeu Noi cari sunt în separați de lume, nu putem urma religia și să săvârșim vreun fel de

²⁹ (a) Cum au fost date darurile spiritului în zilele apostolilor? (b) Cum erau sfințiți cei ce crezau prin acest spirit?

³⁰ Cum sunt unii ce acceptă „cristos” prin sfințirea spiritului și credința adevărului?

³¹ Pentruca nu pot creștinii să urmeze religia organizată în locurile ei cu această lume?

necurăție, fie în afară sau printre noi. La 1 Tesaloniceni 4:3-8 citim: „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră: să vă feriți de curvie; fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste, nu în aprinderea poftelor, ca neamurile, cari nu cunosc pe Dumnezeu. Nimeni să nu fie cu vicieșug și cu nedreptate în treburi față de fratele său: pentru că Domnul pedepsește toate aceste lucruri, după cum v'am spus și v'am adevărat. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire. Deaceia cine nesocotește aceste învățături, nesocotește nu pe un om (Pavel) ci pe Dumnezeu, care v'a dat și spiritul Său sfânt.” Acest spirit este o forță pentru curăție.

⁴³ Dacă noi nu ne ținem departe de ceea ce este necurat, fals sau rău, puterea de sfințire a lui Dumnezeu prin cuvântul și spiritul Său nu va continua în viețile noastre, nu vom ajunge la încheierea cu reușită și completă a sfințirii noastre. Fie, atunci, ca să luăm la inimă sfatul sigur al apostolului: „Cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău. Dumnezeuul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin: și spiritul vostru, sufletul vostru și trupul vostru (ca o biserică) să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Christos. Cel ce v'a chemat este credincios, și va face lucrul acesta (adică, va face ceea ce pentru care m'am rugat lui Dumnezeu pentru voi).” — 1 Tes. 5:21-24.

⁴⁴ Deaceia zace o răspundere asupra noastră dacă dorim să avem sfințirea lui Dumnezeu deplină în noi și să fim în mod continuu vase folositoare în serviciul Său și puși deoparte pentru lucrarea Sa de cinste în casa sau organizațiunea Sa. În această ultimă perioadă a lumii, perioada atomică, când majoritatea omenirii se necinstește pe sine cu toate planurile lumești pentru mântuire, pace și prosperitate fără împărția lui Dumnezeu, noi trebuie să ne păstrăm curați de religia ei, de propaganda ei, de stricăciunea ei politică, de închinarea ei comercială a mamonului sau a bunurilor lumești, precum și de disprețuirea lui Iehova și a suveranității Sale universale. „Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună. Fugi de poftetele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce chiamă pe Domnul dintr'o inimă curată.” (2 Tim. 2:21, 22). Rezultatul plin de veselie va fi viață vecinică în noua lume a dreptății.

⁴⁵ Ce folos este, atunci, în întrebuițarea membrilor noastre în serviciul acestei lumi pieritoare? Nici unul măcar: ci numai moarte împreună cu ea.” Să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră! Dar acum, după ce ați fost izbăviți de păcat și v'ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața vecinică. Fîndcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Christos. Domnul nostru.” — Rom. 6:19, 22, 23.

⁴⁶ Această lume neliniștită nu este în pace cu Dumnezeu, ci, dimpotrivă, este în dușmănie de moarte cu El și se pregătește pentru bătălia hotărîtoare împotriva Lui în Armagedon. A face pace cu ea ar însemna a deveni dușmanul lui Iehova Dumnezeu și al Regelui Său Christos Isus. Pe de altă parte, dacă am dori să vedem slava vecinică a lui Dumnezeu în noua lume fără sfârșit, noi trebuie să căutăm și să păstrăm pacea noastră cu El intrucât ne despărțim de această lume și suntem cu totul pentru suveranitatea universală a lui Iehova prin Împărăția Sa. Noi trebuie să suferim persecuțiune din partea lumii, pe care El o permite să vină asupra noastră pentru că să ne separăm de această lume pentru adevărata sfințenie. Noi trebuie să căutăm pace cu aceia cari sunt devotați Lui și cu toți „oamenii de bine”. Deaceia ne este dat sfatul din cuvântul Său: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.” (Evrei 12:14). Fie deci ca lucrarea de sfințire să meargă înainte printre poporul Său consacrat, cu inimi curate, liber de orice rădăcină de amărăciune.

⁴⁷ Oamenii de bine de astăzi, cari nădăjduesc pentru viață vecinică pe pământ, nu sunt cei sfințiți sau „sfințiți”, cari sunt puși deoparte pentru împărăția cerurilor. Cu toate acestea, spre a arăta bunăvoință față de Dumnezeu și spre a avea bunăvoința Sa față de ei, ei trebuie să se deosebească lui Dumnezeu prin Regele lor Christos Isus. Ei trebuie să se despărtească de această lume și să se dea pe ei înșiși în supunere împărăției lui Dumnezeu prin Christos Isus. Pentru a face aceasta ei au lipsă să studieze cuvântul sfințitor al lui Dumnezeu al adevărului, să aibă credință în el, să-l trăiască, și să-l propovăduiască altora. În afară de cuvântul curățitor al lui Dumnezeu, ei trebuie să-l roage ca să-i umple cu spiritul Său. Acesta îi va păstra departe de această lume și-i va pregăti pentru viață vecinică în Lumea Nouă.

Watchtower din 15 Martie 1946

⁴³ Ce nu se va desăvârși în creștinii, dacă nu se țin departe de ceea ce este rău?

⁴⁴ Ce se pot fi întrebuițati asemenea creștinii, dacă se păstrează curați și neîntinați?

⁴⁵ Ce este răscălat un asemenea creștin care se ține astfel încât au ca rezultat sfințirea?

⁴⁶ (a) Cu cine trebuie noi să căutăm pace? Pentru ce trebuie să continuăm sfințirea cu membrii trupului lui Christos, însoțită de suferință?

⁴⁷ Ce, atunci, trebuie oamenii de bine de astăzi să facă?

P E R F E C Ț I U N E

„Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite” Ps. 18:30.

IEHOVA, Tatăl ceresc, este perfect. Nici un alt dumnezeu nu merită să fie adorat de către toate creațiile cinșite și cu bun simț din întreg universul. Nu se găsește în El niciun fel de imperfecțiune și niciun fel de lipsă. Numai vederea scurtă a omului și ignoranța lui, precum și învățăturile sucite ale religiei, sunt acelea care fac ca omenirea suferindă să se plângă împotriva Lui în înțelegere greșită, și să ingrămădească acuzațiuni false împotriva Lui.

² Este Iehova, atunci, atotputernic și suprem? și este El în stare să ia conducerea acestui glob și să aducă ordine, pace, securitate, mulțumire, sănătate și viață omenirii? Da; și dela 1914 s'a înălțat la El acea rugăciune plăcută de mult timp prezisă: „Îți mulțumim Doamne Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul.” — Apoc. 11:17, 18, *Moffatt*.

³ Iehova Dumnezeu crede în perfecțiune. Prin urmare scopul Său, pe care El l-a declarat — și dela care nu se va da înapoi — este să stabilească o lume nouă. Această lume dreaptă, care este pe punctul de a o crea acum — și anume fără ajutorul politicii, comerțului, științei și religiei omenești — va fi o lume a perfecțiunii. Din acest motiv, El nu va împrumută nimic dela omenii căzuți ai acestui al douăzecilea veac, cari căutară în ei înșiși leacul pentru relele lor, și căutară să zidească și să reclădească propria lor lume. Iehova Dumnezeu va „face toate lucrurile noi” și nu va datora oamenilor pentru aceasta cu nimic. Cu privire la această promisiune despre Regele universal, citim la Apocalips 21:5: „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi. Și a adăugat: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate”. Fiind perfectă, noua Sa lume va dura pe vecie. Puterile ei domnitoare și organizațiunea ei văzută pământescă, vor fi vecinice, asemenea soarelui, a stelelor cerului și asemenea pământului de sub picioarele noastre.

⁴ Din cauza perfecțiunii ei, noua lume a lui Iehova va fi o continuă plăcere pentru om. Nu va fi lăsat nimic de dorit. Nimeni nu va privi înapoi și nu va avea loc nici un fel de părere de rău pentru lucrurile actuale, stabilite de așa mult timp, pentru că niciun fel de comparație să nu fie făcută între lucrurile cele vechi cu cele noi, în favoarea lumii actuale stăpânită de către demoni și oameni egoiști. Guvernul suprauman al „Împărăției cerurilor”, pe care Iehova îl întemeiază pentru noua Sa lume, a fost de mult timp preumbrat. El era preumbrat

prin orașul Ierusalim, sau Sion, cu privire la care era scrisă profeția: „Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu.” „Mare este Iehova, și laudat de toți în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Lui cel sfânt. Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului; în partea de miază-noapte este cetatea Marelui Împărat. Dumnezeu, în casele Lui împărățești este cunoscut ca un turn de scăpare”. (Ps. 50:2; 48:1-3, *Am. Stan. Ver.*). Deoarece Iehova sfărâmă prezentele ceruri diavolești, ca să nu mai stăpânească peste omenire, și crează un nou guvern ceresc, perfect în frumusețea dreptății, oameni cari câștigă viață vecinică pe pământ, vor căuta binecuvântările lui în numele lui Iehova. Ei își vor îndeplini juruințele lor în numele Său. „Cine se va binecuvânta în țară, se va binecuvânta în Dumnezeul adevărului, și cine va jura în țară, va jura pe Dumnezeul adevărului, căci vechile suferințe vor fi uitate, vor fi ascunse de ochii Mei. Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, și pe poporul lui în bucurie.” „Căci după cum cerurile cele noi și pământul cel nou, pe cari le voi face, vor dăinui înaintea Mea — zice Domnul (Iehova) — așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru.” — Isa. 65:16-18; 66:22.

⁵ „Împărăția cerurilor” va fi un guvern teocratic real pe care puterea niciunei creaturi din cer sau de pe pământ nu-l poate corupe sau răsturna. Nicio creatură nu va fi în stare vreodată să fluiere și să clatine din cap în disprețul aceluia Ierusalim ceresc, și să zică cu ocară lui Dumnezeu: „Aceasta este cetatea despre care se zicea că este cea mai frumoasă (aște trad. perfecțiunea frumuseții), și bucuria întregului pământ?”. (Plângeri 2:15). Dimpotrivă, guvernele prezente, cari calcă acum în picioare pe ambasadorii creștini ai guvernului Lumii Noi a lui Iehova și cari refuză să predea puterea acestuia, vor fi nimicite în viitoarea bătălie a Armagedonului. „Căci națiunea și împărăția cari nu-ți vor sluji (Sionului, Ierusalimului) ceresc, vor pieri, și neamurile acelea vor fi în totul nimicite.” (Isa. 60:12). Oameni și organizațiuni umane, cari leapădă și se opun lucrurilor perfecte ale Împărăției lui Dumnezeu, arată că sunt stricați. Ei sunt stricați, desechilibrați, nevrednici spre a fi ocrotiți.

⁶ Guvernele omului poate să fi evoluat (desvoltat) dar noua lume a lui Dumnezeu nu va fi un caz de evoluție. Ea nu începe cu ceva simplu, elementar și necomplet, și după aceea să se formeze spre o lume în care totul este pe deplin desvoltat spre o stare finală și armată de satisfacerea trebuinții fiecărei creaturi care tră-

iește în ea. Starea prezentă a omenirii de degradare, nelegiuire, necaz, suferință, război, boală și moarte, nu este deloc datorită începutului pe care Dumnezeu îl dădu omului. El nu a creat pe om un animal, mai prejos de inteligența umană, și cu o inimă sălbatecă, înclinată spre cruzime și gata să lupte împotriva altora într-o luptă egoistă pentru supraviețuire. Păcatul, facerea de rele și egoismul inimii oamenilor nu se trag dela Dumnezeu, Creatorul, nici nu au moștenit acestea dela El ca fii ai lui Dumnezeu. Toate acestea se datorează faptului că omul s'a stricat pe sine în neascultare față de legea perfectă a lui Dumnezeu. Acestea nu sunt deoarece primul om și prima femeie ar fi fost la început o lucrare imperfectă a Creatorului. Noi nu trebuie să ocărăm pe Dumnezeu cu o asemenea răspundere, ci trebuie să justificăm numele Său de toate acuzele nedrepte, întocmai ca Moise, acel apărător al lui Dumnezeu, care scrisese: „Căci voi vesti numele lui Iehova. Dați slavă Dumnezeului nostru. El este stânca, lucrările Lui sunt desăvârșite; căci toate căile Lui sunt drepte: El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate. El este drept și curat, Ei s'au stricat; netrebnicia copiilor Lui, este rușinea lor! Neam îndărătnic și stricat.” (Deut. 32:3-5, *Am. Stan. Ver.*). Nimeni deci să nu ocărăscă pe Dumnezeu.

LUMEA ORIGINALĂ PERFECTĂ

⁷ Cu toată așa-numita „știință” a „epocii inteligenței”, nici un om nu poate combate faptele Bibliei. Acele fapte sunt următoarele: că omul și lumea în care el a început existența sa, cu șase mii de ani înainte, erau complete și fără pată. Prin urmare, după descrierea creațiunii divine a acestui pământ și a creaturilor lui, inclusiv omul original și femeia originală, propriul cuvânt scris al lui Dumnezeu, zice: „Dumnezeu S'a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune.” (Gen. 1:31). Erau foarte bune, deoarece „lucrarea Sa este perfectă”. Locuința pământescă în care El puse pe om, era o „grădină a Edenului”, ceea ce înseamnă un „paradis al mulțumirii sau plăcerii”. Mulțumirea și plăcerea omului perfect, de care el s'a împărtășit în aceasta, nu urmau să fie temporare și plictisitoare, și omul nu a primit vreo făgăduință că Dumnezeu l-ar lua în cer în decursul timpului, pentru a-l face cu totul fericit. Este un principiu lăsat de Dumnezeu că „omul dintâi este din pământ, pământesc”; și omul căzut, când va fi făcut perfect în noua lume de dreptate a lui Dumnezeu, va sta pe pământ pentru vecie. — 1 Cor. 15:47.

⁸ Nimic nu lipsea, iar Adam și Eva, așa după cum îi crease Creatorul lor, nu sufereau nici de vreo boală, durere, defect, necurăție, păcat sau înclinări spre păcat. Ei aveau inimi curate, cari erau mișcate de dorința de a se închina, a servi și asculta pe Iehova Dumnezeu Tatăl lor. Ei erau creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Ca fiind după chipul lui Dumnezeu ei îl reprezentau pe pământ, și ei erau în măsură să execute însărcinarea divină pe care El le-o dădu prin aceste cuvinte: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ”. (Gen. 1:26-28). În procedura lor unul cu altul și cu copiii cu cari

umplură ei pământul, cu peștii, cu animalele și păsările ei urmau să fie în asemănarea lui Dumnezeu în desfășurarea înțelepciunii, dreptății, iubirii, și puterii, în măsura dorită și potrivită. Îngrijirea lui Dumnezeu pentru ei nu lăsa nimic de dorit. Toate lucrurile cari contribuiau la fericirea și bunăstarea lor vecinică, erau depline și complete. Ce puteau ei dori mai mult pe baza dreptății, care duce la o viață fără sfârșit pe un pământ al paradisului ce urma să fie atât pentru ei înșiși cât și pentru copiii lor.

⁹ Dumnezeu interzise lui Adam și Evei să mănânce din pomul roditor numit „pomul cunoștinței binelui și al răului”. Aceasta nu era o cauză justă pentru nefericire, pentru că el nu conținea ceva de care aveau ei trebuință pentru a trăi perfect. Porunca lui Dumnezeu așa după cum fu exprimată lui Adam, era: „Din pomul cunoștinței binelui și al răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit. „Fericirea lor trebuia să fi fost în a fi plăcuți lui Dumnezeu, întrucât niciodată să nu fi mâncat din fructul pomului, până ce oprirea de deasupra lui ar fi fost ridicată. Neegoismul lor în această privință ar fi fost un izvor de plăcere necunoscut altfel de către ei. (Gen. 2:17). Pentru propria lor fericire neîntreruptă, avertismentul Său cu privire la pomul oprit, ar fi trebuit să-i facă să-și țină mâinile înapoi dela el. Cea mai mare bucurie și fericire a lor trebuia să fie să aibă aprobarea lui Dumnezeu în această chestiune, întrucât ar fi justificat scopul pentru care El îi pusese pe acest pământ.

¹⁰ Dumnezeu nu a stricat perfecțiunea acelei lumi originale a dreptății punând în ea un înșelător sau diavol. Lucifer fu cel ce a făcut aceasta. Lucifer, sau Heylel, după cum este numele său în Biblia originală Ebraică, era creatura spirituală pe care Iehova Dumnezeu o puse peste prima pereche de oameni, pentru îndrumarea și ajutorarea lor. Numele său, Lucifer sau Heylel, înseamnă „cel ce strălucește limpede”. Cu veacuri mai târziu, după ce Lucifer instalase pe regele Tirului pe acest pământ ca reprezentantul său comercial, Dumnezeu zise lui Lucifer adresându-se regelui Tirului: „Erai un cherubim ocrotitor, cu aripile întinse; te puseseam pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare”. — Ezechiel 28:14.

¹¹ Mărturia biblică este că Dumnezeu puse la dispoziția lui Heylel o organizațiune de îngeri sfinți spre a fi ajutoarele sale cu privire la această însărcinare pământescă. Toți aceștia formau un cer drept, o superioară și nevăzută organizațiune conducătoare peste omenire. Văzând acum o ocaziune egoistă spre a se da pe sine drept Dumnezeu al omului și spre a răpi închinarea și serviciul lui, precum și spre a stăpâni peste această lume în mod independent de Iehova Dumnezeu, Lucifer lăsă ambiția trufașă să intre în inima lui și să i-o corupă. De aceea el făcu din Iehova un mincinos, întrucât zicea că Iehova minșise omenirea și interca astfel să o împiedece de a câștiga viață vecinică ca dumnezei, cunoscând binele și răul. (Gen. 3:1-5). Acolo, Lucifer, făcu din sine însuși un diavol sau defăimător și deveni un satan sau contrar al lui Dumnezeu. Că Iehova Creatorul nu făcuse din Lucifer un diavol sau satan, este dovedit prin cuvintele

lui Dumnezeu către acest „cherubim cu aripile întinse”. anume, „Așa vorbește Domnul Iehova: ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu... Ai fost fără prihană (perfect., alte trad.) în căile tale din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s'a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoziului tău te-ai umplut de știință, și ai păcătuit... Ți s'a îngâmflat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta.” — Ezechiel 28:12, 13, 15-17. A. S. V.

¹² Eva cedă argumentului diavolesc, că lumea ei nu era completă. Ea se făcu o păcătoasă egoistă. Adam nu a fost înșelat de minciuna Diavolului către Eva, ci în mod egoist și voluntar alese să se alătore ei în călcarea dreptei porunci a lui Iehova. El deasemenea se făcu un păcătos egoist și nu a reușit să câștige îndreptățire spre viață vecinică de la Dumnezeu. Aceasta îi făcu pe amândoi incapabili de a împlini însărcinarea divină, pentru că acum ei nu puteau să aducă decât copii păcătoși și imperfecti pe acest pământ. Deaceia efectele păcatului nu atinseră numai pe Adam și pe Eva, ci deasemenea atinse și pe urmașii lor, pe cari Dumnezeu i-a permis de atunci să se nască. Toată știința și medicina aplicată, în această epocă atomică, nu poate anula faptul declarat

la Romani 5:12, anume: „Printr'un om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea; și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit.” Nu era necesar după aceea pentru urmașii lui Adam să calce cu voia porunca exprimată a lui Dumnezeu, pentru ca să ajungă sub condamnarea divină la moarte. Ei au fost simpli născuți ca păcătoși și nedrepti, din părinți cari erau judecați la nimicire ca niște rebeli păcătoși. — Rom. 5:12-14.

¹³ Fără îndoială că Lucifer cel diabolizat, printr'un meșteșugit argument și apel egoist, înșelă pe mulți sau pe toți sfinții îngeri din organizațiunea de sub el, spre a deveni trădători ai intereselor suveranității universale a lui Iehova; și Lucifer cel căzut, deveni „prințul demonilor”. Astfel Satan Diavolul corupse atât cerurile de peste om cât și organizațiunea pământească umană de peste creațiunea animală. Intr'un asemenea mod, lumea dreptății dispăru, și ea deveni o lume a nelegiuitorilor. Acum, spre a îndeplini scopul original al lui Iehova, dela care El nu se schimbăse, deveni necesară îmbunătățirea lumii dreptății. Adică, deveni necesară crearea unei drepte lumi noi. Declarațiunile lui Dumnezeu, citate mai sus, arată scopul Său de a crea așa ceva. Scopul Său va fi realizat la timpul hotărît în perfecțiune.

Watchtower din 1 Aprilie 1946.

„SĂ PRAZNUIM DAR PRAZNICUL”

— Urmare din numărul trecut —

¹⁸ Pe calea cea mai scurtă ar fi avut de făcut o călătorie pe uscat de circa douăsutecincizeci de mii, de la locul de întâlnire până la Ierusalim, în Țara promisiunii; dar aceasta ar fi trebuit să o facă Israelii de-a-lungul coastei mediteraneene și de-a-lungul țării Filistenilor; și în timpurile din vechime, strămoșii lor, Abraam, Isaac și Iacob, au seseră greutăți cu Filistenii. După ce a lăsat Faraon pe popor să plece, Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în țara Filistenilor, măcar că era mai aproape; căci a zis Dumnezeu: S'ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul, și să se întoarcă în Egipt. Ci Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce în pustie, spre Marea Roșie. Copiii lui Israel au ieșit înarmați (sau, în grupuri de cincizeci) din țara Egiptului.

...Au plecat din Sucot, și au tăbărit la Etam, la marginea pustiei”. Aci cel puțin, pe măsură ce s'au apropiat de pustie, dacă nu mai devreme, le-a apărut o minune. „Iehova mergea înaintea lor, ziua într'un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într'un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții”. Ex. 13:17-22. *Am. Stan. Ver.*; deasemenea și *Young*.

O PREUMBRIRE A ARMAGEDONULUI

¹⁹ Să se observe acum strategia lui Iehova al Oștirilor în conducerea oștilor poporului Său răscumpărat în ce pri-

¹⁸ (a) Pentru ce nu-i conduse Iehova pe calea cea mai scurtă în Palestina? (b) Ce minune apărut de vreme în călătorie?

¹⁹ întorcându-și înapoi din pustia Etam, unde îndreptă Iehova pe Israelii să se ducă? și cum erau aspectele geografice acolo?

vește executarea unei judecăți finale asupra Egiptului organizat, înainte de a-l elibera cu totul de acești asupritori. „Și Iehova vorbi lui Moise, zicând: Spune copiilor lui Israel să se întoarcă, și să tăbărăscă înaintea Pi-hahirotului, între Migdol și mare, față în față cu Baal-Tefon: în dreptul acestuia să tăbăriți, lângă mare”. Acest traseu pare să-i fi dus printre lanțuri înainte de munți, de-a dreapta și de-a stânga lor, și care se terminau la mare, la Pi-hahiroth²⁰). Acest loc era pe coasta de Vest, sau coasta Egipteană, a Mării Roșii, până când Baal-Tefon poate să fi fost pe coasta de Est sau coasta Arabiană, și ceva mai spre Nord-Est, în loc de a fi pe partea direct opusă Pi-hahirot-ului. Este socotit că la punctul de trecere brațul Mării Roșii era de aproape zece până la douăsprezece mile de larg. Acesta nu era prea adânc aci, pentru că Biblia arată că el era destul de adânc spre a înghiți un car egiptean cu caii lui și împreună cu cei doi oameni ai lui, conducătorul și arcașul²¹, și chiar și un egiptean călare pe un cal.

²⁰ Dar pentru ce fu Israel adus în acest loc închis? Iehova făcu de cunoscut aceasta lui Moise, zicând: „Și Faraon va zice despre copiii lui Israel: S'au rătăcit prin țară: îi înghite pustia. Eu voi împietri inima lui Faraon, și-i va urmări; iar Faraon și toată oastea lui vor face să se arate slava Mea, și Egiptenii vor ști că Eu sunt Iehova.” Da, aceasta era că El putea să aducă aceasta în legătură cu justificarea numelui Său, pe socoteala puterii mondiale a lui Satan. Astfel, conduși de către un stâlp de nor, Israelii urmau pe Moise la Pi-hahiroth la coasta mării. (Ex. 14: 1-4. *Am. Stan. Ver.*)

²¹ Spioni raportară lui Faraon drumul urmat de Israelii și că ei părăsiră Egiptul de-a binelea, nemai având intențiunea să se mai întoarcă înapoi în Egipt după ce se vor fi închinat Dumnezeului lor în pustie. „S'a dat de știre împăratului Egiptului că poporul a luat fuga. Atunci inima lui Faraon și inima slujitorilor lui s'a schimbat față de popor. Ei au zis: Ce am făcut de am lăsat pe Israel să plece și să nu ne mai slujească? Faraon și-a pregătit carul de războiu, și și-a luat oamenii de războiu cu el. A luat șase sute de care de luptă cu oameni aleși, și toate carele Egiptului: în toate erau luptători. Iehova a împietrit inima lui Faraon, împăratul Egiptului, și Faraon a urmărit pe copiii lui Israel. Copiii lui Israel ieșiseră gata de luptă, Egiptenii i-au urmărit: și toți caii, carele lui Faraon, călăreții lui și oștirea lui, i-au ajuns tocmai când erau tăbăriți lângă mare lângă Pi-hahiroth, față în față cu Baal-Tefon.” Ex. 14: 5-9. *Am. Stan. Ver.*

²² Toate se îrtâmplară așa cum stabilise Iehova Dumnezeu. Dându-și seama de paguba economică, cauzată Egiptului comercial prin pierderea muncii de sclav a atâtor Israeliti, lăcomia lui Faraon și pofta lui de răzbunare îl făcu să iasă în urmărire cu cele mai puternic înarmate forțe ale sale. Istoricul Evreu Josephus apreciază forțele de urmărire la șase sute de care, cinzeci de mii de călă-

* Thos. Shaw, Călătoriile sau Observațiunile, relativ la mai multe ținuturi ale Barbariei și Levantului (1738). Vezi ediția din 1802, volumul 2, începând la pagina 91: deosemena și harța care arată traseul călătoriei.

** Vezi Breasted, O istorie a Egiptului, pagină 381.

²⁰ Pentru ce aduse Iehova pe Israeliti în acest loc închis?

²¹ Cu făcu Faraon la prinderea acestor știri?

²² Din ce motive se grăbiră Egiptenii să urmărească pe Israeliti?

reți, și două sute de mii de soldați pedestri, sau mai mult decât un sfert de milion de soldați instruiți”. În inimile lor pline de amărăciune, ardeau cugetele: „Îi voi urmări, îi voi ajunge, voi împărți prada de războiu; imi voi răzbuna pe ei, voi scoate sabia și-i voi nimici cu mâna mea”. Ex. 15: 9.

²³ Armatele Egiptene parcurseră repede distanța care le separa de Israeliti, și coborîră după ei, după ce aceștia, în mod aparent, intrară într-o cursă, în ținutul închis între munți și mare. Acum Egiptenii blocaseră ieșirea arier-gărzii lor și închiseră deasemenea toate pasurile (trecurile) lăturalnice prin munți. Cu acei Egipteni setoși de sânge înapoia lor, și cu Marea Roșie, de netrecut, în fața lor, era mai rău pentru aceste milioane de Israeliti fugari decât Dunkerque-ul din Mai-Iunie 1940, care costă moartea a treisute de mii de britanici, pe coasta franceză a Canalului englez, și nimicirea a sute de diverse vase, cari veniră să-i salveze. Înapoia Israelitilor, tumultul și sgomolul tunător al carelor, apropiindu-se din ce în ce mai mult, îi făcură să privească îndărăt și să zărească pe puternicii lor urmăritori. Frica paraliză inimile multora dintre ei. Strigătele lor de jale către Moise, arăta lipsă de credință și bănuiala că Dumnezeu îndrumase greșit scaparea lor, lăsându-i să intre într-această cursă. Apoi Moise, într-o adevărată icoană a Marelui Profet și Conducător de astăzi, Christos Isus, încercă să-i liniștească: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc, și veți vedea izbăvirea, pe care v'o va da Iehova în ziua aceasta: căci pe Egiptenii aceștia, pe cari-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Iehova se va lupta pentru voi; dar voi: stați liniștiți.” Ex. 14: 10-14. *Am. Stan. Ver.*

²⁴ Ce să facă rămășița lui Iehova și mulțimea lor de însoțitori de bine, într-o situație modernă, asemănătoare acesteia? Noi auzim instrucțiunile noastre din drama vieii istoriei Bibliei: „Iehova a zis lui Moise: Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel SĂ PORNEASCA ÎNAINTE. Tu ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare, și despică-o: și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat. Eu voi împietri inima Egiptenilor, ca să intre în mare după ei. Și Faraon și toată oastea lui, carele și călăreții lui, vor face să se arate slava Mea. Și vor ști Egiptenii că Eu sunt Iehova când Faraon, carele și călăreții lui, vor face să se arate slava Mea. (Ex. 14: 15-18. *Am. Stan. Ver.*) Încă odată, din nou, Dumnezeu ne lasă să știm că numele Său sfânt este în chestiune, și că această lume și dumnezeul ei, simbolizată prin Egipt și Faraonul lui, trebuie să știe că Iehova este Atotputernicul Dumnezeu și Suveranul întregului univers.

²⁵ Deocamdată se făcea impresia ca și când grupul de asupritori s'ar arunca asupra Israelitilor neputincioși, dar tocmai atunci veni ajutorul, care părea că întârzie! Iehova deveni arier-garda lor, totașa după cum era Conducătorul lor prin puternicul Său inger nevăzut. Noaptea se lăsase. „Ingerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberii lui Israel, și-a schimbat locul, și a mers înapoia lor, și stâlpul de nor care mergea înaintea lor, și-a schimbat locul, și a stat înapoia lor. El s'a așezat între tabăra Egiptenilor și

* Josephus Antichități despre Evrei Cartea 2 capitolul 15 par 3

²³ (a) Pentru ce deveni starea Israelitilor acum disperată? (b) Cum se comportau acum Israeliti și ce zise Moise?

²⁴ Ce instrucțiuni dădu Dumnezeu atunci lui Moise? și ce scop divin a orătat aceasta?

intre tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte era întunecos, iar pe cealaltă lumina noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s'au apropiat una de alta". (Ex. 14:19, 20, *Am. Stan. Ver.*) Planul acelor asupritori fu din nou zădărnicit!

²⁶ De partea dușmanului întunericul marelui nor care interveni, făcu fără nici o valoare slabele raze ale lunii fără putere. De partea Israelitilor, norul masiv în spatele lor, era ca un far puternic de lumină, a cărui strălucire lumina apele Mării Roșii înainte. Niciun reflux (retragerea apelor) nu putea să înlăture acea vastă masă de apă de dinaintea lor. Niciun uragan de la Est nu putea tăia drum prin acea mare adâncă, fără ca să fi fost atât de violent, încât să provoace stricăciuni Israelitilor pe coasta de Vest a mării. Numai o minune a Atotputernicului Dumnezeu putea tăia o cărare prin acele mulțimi de apă. Acum Israelitii veghiau la lumina miraculoasă. „Moise și-a întins mâna spre mare. Și Iehova a pus marea în mișcare printr'un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea, și apele s'au despărțit în două." Minunea lui Dumnezeu a separat apele și le-a îngâmădit de-a dreapta și de-a stânga, și apoi vântul uscat de la răsărit repede uscă fundul mării. „Porniți înainte!" — porunci Moise Israelitilor înmărmuriți de groază. „Copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, și apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor." Noaptea era aproape trecută, când ultimul Israelit atinse malul opus, coasta libertății și securității. Norul se ridică dintre urmăritori și urmăriți, și acum Faraon și armatele sale văzură pe Israeliti scăpând prin minunea lui Iehova. Ca ultim dispreț față de Iehova, Faraon ordonă oamenilor săi să înainteze.

²⁷ „Egiptenii i-au urmărit; și toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui, au intrat după ei, în mijlocul mării". Această era acum în straja a patra și ultima din noapte, între orele 3 și 6 dimineața și marea nor plana asupra Israelitilor.

²⁸ „In straja dimineții, Iehova, din stâlpul de foc și de nor, S'a uitat spre tabăra Egiptenilor, și a aruncat învalmășala în tabăra Egiptenilor." (Ex. 14: 21-24, *Am. Stan. Ver.*) În cele din urmă venise vremea ca să-și justifice numele și suveranitatea Sa, printr'o demonstrație împotriva dușmanilor Săi și prin această să pregătească o iconă de neuitat a veșniciei Sale justificări, în războiul final al Armagedonului, care acum se apropie. Minunata Sa putere, se concentrează asupra apelor Mării Roșii, despărți apele în două, ca și când le-ar fi înspăimântat, pentru a face drum liber poporului Său al'es, ca să poată trece dincolo și să fie pe vecie martor al atotputerniciei lui Iehova. Pe când Egiptenii treceau plini de mânie, deodată fundul mării se zgudui foarte violent, întocmai ca un cutremur de pământ. Deasupra lor cerurile întunecate răsunau de tunete înfricoșătoare. Atunci torenți de apă se vărsară și acoperiră fundul mării, răsturnând carele Egiptenilor și călăreții precum și pedestrașii cari mergeau pe jos. Fulgere luminoase și scântei, precum și săgeți de foc zburau în jos, spre armatele zăpăcite ale lui Satan Diavolul. „Când Te-au văzut apele, Dumnezeu, când Te-au văzut apele, s'au cutremurat, și adâncurile s'au mișcat. Norii au turnat apă cu găleata, tunetul a răsunat în nori, și săgețile Tale au zburat în toate părțile. Tunetul Tău a izbucnit

în vârtej de vânt, fulgerile au luminat lumea: pământul s'a mișcat și s'a cutremurat. Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari, și nu Ți s'au mai cunoscut urmele. Ai povățuit pe poporul Tău ca pe o turmă, prin mâna lui Moise și Aaron." Ps. 77: 16-20.

²⁹ Acum, Egiptenii, începură să cunoască pe Dumnezeu Martorilor lui Iehova: „A scos roatele carelor și le-a îngreuiat mersul. Egiptenii au zis atunci: Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Iehova se luptă pentru el împotriva Egiptenilor". Dar putea oare Diavolul să o croiească destul de repede retragerea și fuga lor, spre a salva cel puțin o rămășiță a armatei lor sale din adâncurile mării? Nu! Căci el nu va fi în stare să facă aceasta în Armagedon! „Și Iehova zise lui Moise: Intinde-ți mâna spre mare; și apele au să se întoarcă peste Egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor. Moise și-a întins mâna spre mare. Și înspre dimineață, marea și-a luat iarăși repeticiunea cursului, și la apropierea ei Egiptenii au luat-o la fugă; dar Iehova a năpusit pe Egipteni în mijlocul mării. Apele s'au întors și au acoperit carele, călăreții și toată oastea lui Faraon, care intraseră în mare după copiii lui Israel; niciunul măcar n'a scăpat. Dar copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, în timp ce apele stăteau ca un zid, la dreapta și la stânga lor. În ziua aceea Iehova a izbăvit pe Israel din mâna Egiptenilor; și Israel a văzut pe Egipteni morți pe țărmul mării. Israel a văzut mâna puternică, pe care o îndreptase Iehova împotriva Egiptenilor. Și poporul s'a temut de Iehova, și a crezut în Iehova și în servul Său Moise." Ex. 14: 25-31, *Am. Stan. Ver.*

³⁰ Astfel Israelitii fură botezați de Iehova, „toți botezați pentru Moise în nor (deasupra lor) și în mare de fiecare parte". (1 Cor. 10:1, 2). Pe de altă parte, oștile Diavolului fură botezate într'o nimicire înspăimântătoare; iar Israelitii jăfuiră cadavrele acelor cari fură aruncați pe coastă. Acești Israeliti deveniră Martori vii ai lui Iehova cu privire la supremația, suveranitatea și Divinitatea Sa. Sub conducerea lui Moise, secundat (intovărașit) de către sora sa Miriam, toți Israelitii izbăviți se uniră în cântare. Această cântare a lor a fost o cântare de laudă Mântuitorului lor, Iehova Dumnezeu, cântare care se termină cu aceste cuvinte înălțătoare: „Iehova va domni în veac și în veci de-veci". (Ex. 15:18, *Am. Stan. Ver.*). Ce cale potrivită pentru poporul lui Iehova, spre a celebra sărbătoarea pâinii nedospite!

TINEREA SĂRBĂTORII ACUM

³¹ Din descrierea de mai sus a primei celebrări a sărbătorii, și din ceea ce apostolul zice în legătură cu ea, la 1 Corinteni, capitolul 5, cum este îndeplinită sărbătoarea tipică a pâinii nedospite de către urmașii lui Christos? Ea este îndeplinită prin modul cum trăiesc ei după ce L-au primit pe El ca Mielul de Paște al lor, câștigând prin această eliberare de această lume, de păcat și de starea ei condamnată. Felul în care apostolul se referă la acea sărbătoare tipică și împlinirea ei prezentă, era acesta: I se raportase că unul dintre membrii adunării din Corint comisese un păcat grav. Acest așazis

²⁹ Ce acțiune finală luă Iehova împotriva armatelor Egiptene, și cu ce efect asupra Israelitilor?

³⁰ (a) Ce botezuri avură loc? (b) Ce deveniră Israelitii astfel și ce făcură ei imediat?

³¹ (a) Vorbind în general, cum este împlinită antipatica sărbătoare a pâinii nedospite? (b) Ce-l făcu pe Pavel să se refere la aceasta?

²⁵ Pentru ce năvăliră armatele Egiptenilor imediat peste Israeliti?

²⁶ ²⁷ (a) Cum era asigurată Israelitilor o trecere sigură? (b) Când au intrat armatele lui Faraon după ei în mare?

²⁸ Cum încetini Dumnezeu acum înaintarea armatelor Egiptene?

creștin, fie el Evreu convertit sau Păgân, luase propria nevastă a tatălui său și comisesse adulter cu ea. Ea era cel puțin mama sa vitregă: și din declarația apostolului, la 2 Corinteni 7:12, pare să reese că tatăl său, împotriva căruia se comisesse această faptă uitată de către acest fiu, era încă în viață. O asemenea practică era contrară voinței lui Iehova Dumnezeu, așa după cum fusese exprimată în purtarea Sa cu Israelii. Legea Sa, care era o umbră a unei drepte reguli de acțiune acum, zicea: „Să nu descoperi goliciunea nevastei tatălui tău. Este goliciunea tatălui tău”. Lev. 18:8.

²² Mult timp înainte de ce această lege fu dată, Ruben, fiul întâi născut al lui Iacob, comise adulter cu concubina tatălui său, Bilha, robă soției iubite a tatălui său, Rachela. Din această pricină Dumnezeu luă dela Ruben dreptul de întâi născut. El inspiră deasemenea pe Iacob pe patul său de moarte, să pronunțe cuvinte de desaprobare asupra lui Ruben. (Gen. 35:22; 49:1-4; 1 Cron. 5:1). După ce legea de mai sus din Leviticul 18:8 fu dată, Absalom o călca în mod intenționat din motive politice și în urma sfatului consilierului trădător al Regelui David, Ahitofel. Absalom se răsula împotriva tatălui său, Regele David, și-l făcu să fugă din palatul său din Ierusalim. Apoi, spre a arăta că el luase în stăpânire întregul rest al tatălui său izgonit, Absalom luă concubinele (și soarele) Regelui David și în mod deschis comise adulter cu ele. (2 Sam. 16:20-23). Absalom muri de o moarte violentă, într-o bătălie pierdută. După moartea Regelui David, ambițiosul său fiu Adonia, încercă să câștige o compensație pentru faptul că a fost înlăturat dela succesiunea la tronul lui David. El ceru de nevastă pe Abișag, concubina tatălui său. Pentru această îndrăzneală Regele Solomon lovi pe Adonia de moarte (1 Regi 1:1-5; 2:13-25).

²³ Astfel practica luării unei mame vitrege pentru relațiuni sexuale, fie că soțul ei era viu sau mort, era în mod definitiv condamnată de cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, adunarea din Corint nu se interesa de comiterea unui asemenea lucru în mijlocul ei, faptă pe care chiar și Păgânii din afară o condamnau. Membrii ei erau ocupați cu certuri despre oameni ca învățători și conducători, astfel ca Chefa (Petru), Pavel și Apolo, astfel încât ei nu mai aveau timp pentru curățirea adunării de prezența păngăritoare a acestui păcătos mârșav. Ei se mândreau, cugetând că intrușii aveau ca instructor pe un om împotriva altui instructor, aceasta îi făcea să se deosebească de ceilalți frați; și astfel ei se făleau și se mândreau (1-Cor. 1:11-13; 4:5-6). De aceea apostolul le scrisse după cum urmează, pentruca spiritul Domnului Dumnezeu să poată fi mântuit și păstrat în sânul acelei adunări:

²⁴ „Din toate părțile se spune că între voi este curvie; și încă o curvie de aceea, care nici chiar la păgâni nu se pomenesc; până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său. Și voi vă țifăliți! Și nu vă ați mâhnit mai degrabă, pentruca cel ce a săvârșit

fapta aceasta, să fi fost dat afară din mijlocul vostru! Cât despre mine, măcar că n'am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când ași fi fost de față, pe cel ce a făcut o asemenea faptă”. Ce fel de judecată a adus apostolul în chestiune? „În numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați la o altă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna lui Satan, pentru nimicirea cărnii, pentruca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus. Nu vă lăudați bine (adică, acesta nu este un motiv de laudă). Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? (De aici primejdia pentru spiritul Domnului înăuntrul acestei adunări). Măturați aluatul cel vechiu, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți fără aluat: căci Christos Paștele nostru a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechiu, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului”. (1 Cor. 5:1-8. *Am Stan. Ver.*).

²⁵ În vechime, la sărbătoarea pâinii nedospite, prina și a șaptea zi erau sărbătorite printr-o adunare sfântă. Nici o lucrare pentru câștig personal nu era făcută în acele zile. Și pentru adunarea din Corint, cât și pentru oricare adunare de creștini și oameni de bine printre ei acum, pentruca să sărbătorească sărbătoarea antitipică a pâinii nedospite, ei trebuie să curățească din mijlocul lor pe oricine care este activ printre ei asemenea unui aluat vechiu într-o întregă plămădeală. El trebuie „scos afară”.

²⁶ Dela moartea și învierea Mielului lui Dumnezeu, în anul 33 d. Chr., creștinii credincioși au intrat în obligațiunile sărbătorii antitipice a pâinii nedospite. Dar aceasta este cu mult mai mult adevărat dela anul 1918, deoarece în acel an avu loc împlinirea profeției (Maleachi 3:1-4) cu privire la venirea la templu a lui Christos Isus, Solul lui Iehova spre a-l curăți. În împlinirea propriei Sale profeții, la Matei 24:48-51, cu privire la acest sfârșit al lumii, Christos Isus în templu a curățit pe rămășița urmașilor Săi credincioși de prezența și influența precum și de puterea clasei „servului rău”. Aceasta mai cu seamă dela anul 1932, an în care „bătrânii aleși” ca o clasă, dispărură de printre Martorii lui Iehova. Și întocmai după cum sărbătoarea pâinii nedospite începu prima dată după Paște și după ce cele șapte plăgi fuseseră vărsate asupra Egiptului din vechime, tot așa în 1932 contrapartea modernă a celor zece plăgi împotriva „creștinătății” avuseseră loc. Aceasta era prin „lucrarea străină” a lui Dumnezeu prin ingerii Săi sfinți și deasemenea prin propovăduirea făcută de către martorii Săi activi de pe pământ. În ce privește pe rămășița credincioasă a lui Iehova și pe însoțitorii ei de bine, prin aceste plăgi antitipice, puterea și stăpânirea acestei lumi, cum și „întăii ei născuți”, au fost loșiți și uciși. Pentru explicație mai pe larg, vezi cartea *Iehova*, paginile 55-99; și *Turnul de Veghere* din 15 Februarie 1944, paginile 58, 59.

(Continuare în pag. 11-a)

²² Ca exemple de demult despre esențierea păcat sunt date în Biblie?

²³ Pentruca adunarea Corintenilor nu era interesată că un asemenea lucru fusese comis în mijlocul ei?

²⁴ Ce le scrisse Pavel, prin urmare, la 1 Corinteni 5:1-8?

²⁵ Cum să prăznuiescă o adunare această sărbătoare antitipică în mod potrivit?

²⁶ De când în general a intrat această sărbătoare în împlinirea antitipică, și mai ales din ce an?